

**BOGO
LJUB
CERKVEN LIST
ZA SLOVENCE**

Izhaja začetkom vsa-
:: kega mesca ::
Tiska Katol. Tiskarna
:: v Ljubljani ::

Stane:

za celo leto K 2.—; za
Nemčijo K 2.50; za Ame-
riko in vse ostale zuna-
:: nje kraje K 3.— ::

Spisi in dopisi se po-
: šiljajo uredništvu, :
naročnina in darovi
pa upravništvu „Bo-
goljuba“ v Ljubljani

Spisi se morajo poslati
do 10., dopisi do 15. prej-
:: šnjega mesca ::

Koledar za junij 1916.

Namen molitve, določen od sv. Očeta:

Pobožnost do najsvetejšega Zakramenta.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni za vsak dan so vse važne zadeve	Oščedenje presv. Rešnj. Telesa	
			ljubl. škof.	lavant. škoi.
1 2 3	Četrtek Vnebohod Marcelin Sobota Klotilda	Povzdig. naših misli k nebeš. željam Ugodno vreme Kuge, lakote, vojske reši nas, o G.	Ljublj. Uršul. Skocijan p. M. Soteska	Sv. Anton v Slov. gor. Ljutomer
4 5 6 7 8 9 10	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Frančišek K. Bonifacij Norbert Robert Medard Primož Marjeta Kr.	Mir in srečna vrnitev naših vojakov Kat. Cerkev na Nemš. in Slov. straža Naši škofje Ponižanje sovražnik. sv. kat. Cerkve Naši zdravniki Sotrudniki in bravci Bogoljuba Katoličani na Angleškem	Skocijan p. T. Ježica Mirna peč Planina p. V. Morobice Ajdovec Črni vrh n. Id.	Sv. Jurij ob Ščavn. Sv. Peter pri Radgoni Kapela pri Radincih
11 12 13 14 15 16 17	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Binkošti Janez Fak. Anton Pad. Bazilij Vid Franc. Reg. Adolf	Birmanci Duhovnije brez duhovnih pastirjev Redovi sv. Frančiška Iztočne cerkve in razkolniki Spomin na ang. var. in pričuj. božjo Kat. misijoni doma in med neverniki Naši bogoslovci, ki so v vojski	Lušine Vrhpolje p. V. Štanga Št. Vid p. Zat. Št. Vid p. Lj. Št. Vid p. V. Topla reber	Sv. Križ pri Ljutomeru Mala nedelja Veržej Marenberg
18 19 20 21 22 23 24	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Sv. Trojica Gervazij Silverij Alojzij Sv. Reš. Telo Eberhard Janez Krst.	Živa vera v skrivnosti božje Krščanska odgoja otrok Pravo spoznanje poklica božjega Šolska mladina Bratovščine pr. Reš. Tel., Rudarji Pijanci in zapravljevci Pravi duh pokore, novomašniki	Št. Vid p. Cirk. Želumlje Preserje Kovor Škofja Loka Trata Preska	Remšnik Brezno Muta Pernice Sv. Ožbolt Sopota Radvanje
25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Viljem Janez in Pavel Hema, Vlad. Leon II. pap. Peter in Pavel Srce Jezusovo	Avstrijska cesarska hiša Pogrešani vojaki Ogrsko in Koroško Družba sv. Mohorja Sveti oče in njegovi nameni Zadostil. sv. obhaj., vsi v jun. umrli	Zasip Vojsko Dragatuš Černomelj Ljublj. sv. Pet. Radeče Dol.	Šmarje Sv. Jurij ob juž. žel. Ponikva

Odpustki

za mesec junij 1916.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Vnebohod Gospodov. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkvâ; glej v 4. številki »Bogoljuba« izkaz odpustkov za Velikonoč; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvakrat v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; j) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

2. Petek, prvi v mesecu. Kdor opravlja pred Binkoštni ali v osmini praznika devetdnevnicu na čast sv. Duhu za zednjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa popolni odpustek pod navadnimi pogoji. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu

Srcu, ki nas je tako ljubilo!

Pozdravljen bodi, lepi mesec rožnik! Kaj drag in ljub si nam! Saj si mesec rož! Pod vplivom toplih solnčnih žarkov vse bujno cvete, raste, zori...

Toda še ljubši in dražji si nam zato, ker si posvečen milemu Jezusovemu Srcu — božjemu Solncu, iz katerega izvira in se razvija v nadnaravnem pogledu še vse bujnejše in čudovitejše delovanje božjega veličastva in ljubezni v korist nesrečnemu, grešnemu človeškemu rodu. Z vnebohodom Kristusovim se prične letos mesec rožnik; tja v nebesa hité vse naše misli, želje. Ta mesec nam prinaša ljubki in milosti polni binško praznik. Praznik sv. Rešnjega Telesa nam podžiga ljubezen in hrepenenje po nebeški hrani, ki je dozorela v ognju božje ljubezni. Krona rožnikovih dni pa je mili in obenem tako veličastni praznik presv. Jezusovega Srca — veliki praznik sprave in zadoščenja božjemu Srcu za vsa žaljenja, s katerimi mu povrača nehvaležni svet vse neprecenljive dobrote! Letos pride ta praznik na zadnji dan meseca rožnika.

Z vso skrbjo se pripravimo še posebno letos — v času stisk in težav — na ta veliki spravi dan Gospodov; vse misli, molitve, dela, križi celega meseca rožnika naj se strinjajo v božjem Srcu — naj bodo lepa, dostojna priprava na praznik presv. Jezusovega Srca, ki ga je ustanovil Zveličar sam za celo Cerkev.

Bilo je dne 16. rožnika 1675. Bl. Marijeta Alakok je klečala pred izpostavljenim Najsvetejšim. Prikaže se ji Gospod, raz-

krije svoje ljubezni plamteče Srce ter toži nad nehvaležnostjo, mrzloto ljudi ter pristavi važno naročilo: »Zato zahtevam od tebe, da naj se prvi petek po osmini sv. Rešnjega Telesa praznuje kot poseben njemu na čast naj sprejemajo praznik v čast mojega Srca; ta dan sveto obhajilo in mu s slovesnimi spravnimi molitvami zadoščujejo v zadoščenje za vso nečast, ki se mu godi med tem ko je izpostavljeno na oltarjih.« Lahko razumemo, kako se je uboga, svetu nepoznana in brezvplivna devica ustrašila tega ukaza. Zato ugovarja Zveličarju: »Toda, Gospod! Na koga se vendar obračaš? Na takó nizko stvar, na ubogo grešnico, ki s svojo nevrednostjo lahko onemogoči izvršitev tvojih naklepov.« Toda Gospod odgovori: »Mar ne veš, da se poslužujem slabih, da osramotim močne in da navadno razodevam na nepoznanih in ubogih v duhu svojo moč v tem večjem veličastvu, da si sami ne morejo nič pripisovati.«

Težav, nasprotovanja ni manjkalo. Rim je odlašal. Toda mnogobrojnim prošnjam se ni mogel več ustavljati. Leta 1765. je papež Klemen XIII. dovolil praznovati praznik Jezusovega Srca, toda le nekaterim cerkvam. Kmalu nato je Rim razširil to pravico na vesoljno Cerkev. Priljubil se je praznik Jezusovega Srca celemu katoliškemu svetu. S kakšnim veseljem ga pričakujejo! Kako slovesno ga praznujejo! Ni

Presveto Jezusovo Srce, zaupamo v Te!

čuda! Saj ta mili praznik vsebuje vse skrivnosti božje ljubezni. Jaslice, križ, sv. Rešnje Telo in vsa ta čuda izvirajo iz božjega Srca, ki razliva žarke ljubezni in milosti po vesoljni zemlji.

Z veliko vnemo praznujmo ta lepi praznik in se pripravimo nanj še posebno letošnje leto. Ječimo pod vojsko, ki so nam jo nakopali naši grehi. Bojna vihra divja po zemlji, kot še nikoli. Vse strasti so razpaljene! Moré se med seboj kristjani, ki jih je pobratila kri božjega Srca.

O presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Praznik božjega Srca bodi dan sprave, zadostitve za vse preobilne pregrehe, da potolažimo jezo božjo! Pripravimo se nanj s prav dobro, skesano spovedjo. Posebno še obžaluj vse pregrehe, ki si jih storil iz nespoštljivosti do najsvetejšega Zakramenta. Pred sv. obhajilom se popolnoma, prav z otroškim zaupanjem izroči Jezusu. Premišljuj velikost Jezusove ljubezni: Bog sam pride v tvoje srce z vsem bogastvom in usmiljenjem. Mnogi hodijo k sv. obhajilu tako mrzlo, brezmiselno! Zato se približaj ta dan obhajilni mizi s plamtečo ljubeznijo, z živo vero in pobožnostjo, da daš božjemu Srcu zadoščenja! Tako ustrežeš prvi želji Jezusovi na praznik božjega Srca.

Izpolni pa Jezusu tudi drugo prošnjo: S skesanim, ponižnim in spokornim srcem ga prosi odpuščanja in prizanesljivosti radi obilnih onečaščenj sv. Rešnjega Telesa. Koliko cerkvâ je vsled vojne porušenih! Duhovnikov je veliko število odtrganih od oltarjev ter se morajo klatiti in klati v strelskih jarkih. Narodi odpadajo od Boga. Laži-učeniki hujskajo očitno k sovraštvu proti Gospodu Bogu... Kliči: »O mili Zveličar! Srce me peče, ko gledam vse krivice, s katerimi ti plačuje hudobni svet. O presveto Srce, usmili se nas!«

Tako praznuj praznik Jezusovega Srca!

Pripravljaj pa se nanj cel mesec rožnik!

1. Okinčaj v svoji stanici kip ali sliko presv. Jezusovega Srca. Tukaj se zbiraj pri molitvah cela družina.

2. Vsako jutro daruj po rokah Marijinih božjemu Srcu sebe, svojo družino, sveto Cerkev.

3. Naloži si vsak dan kako pokorilo.

4. Beri vsak dan odlomek iz knjige, ki govori o presv. Srcu. Izkušaj širiti slike, ščitke presv. Srca Jezusovega. Vnemaj druge k pobožnosti do božjega Srca.

5. Varuj se prostovoljnega greha, posebno tistega, ki ti je najbolj nevaren. Zdrobi stare grešne vezi!

6. Posnemaj lepe čednosti božjega Srca: bodi krotak, potrpežljiv, vdan v sveto voljo božjo. Do trpečih in potrebnih imej odprto srce, odprte roke!

7. Moli za umirajoče na bojiščih, za jetnike, žalostne, za duše v vicah.

8. Ponavljaj večkrat: »Daj, Gospod, svoji Cerkvi varno in blagonosno prostost; daj vsem narodom red in mir; daj, da se bo od kraja do kraja zemlje razlegal en glas: Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo; slava in čast mu vekomaj!«

* * *

Tako se pripravi na veliki dan sprave — na praznik Jezusovega Srca, tako ga praznuj! Pa se bo nad teboj izpolnilo zagotovilo Jezusovo: »Obljubim ti, da se bo moje Srce razširilo in razlilo obilico svoje ljubezni nad vse, ki mu to čast izkazujejo in skrbé, da mu jo tudi drugi izkazujejo!«

Presveto Srce, slavo naj poje ti srce,
le k Jezusu v višavo vsem srca naj žare!
Oj bodi hvaljeno, Srce preljubljeno,
naj jezik naš te hvali v ljubezni vekomaj!

Dežela Jezusovega Srca.

Malo je narodov, pri katerih bi bila pobožnost do božjega Srca Jezusovega postala vsemu ljudstvu tako draga in domača, kot je bratski naš narod hrvaški. Za božjo milostjo je to brezdvomno delo »Glasnika Presvetoga Srca Isusovega«, ki ga je prvotno ustanovil goreči nadškof dr. Stadler v Sarajevu in ga zdaj izdajajo v Zagrebu očetje jezuitje.

Ravnatoko zelo razširjajo in utrjujejo pobožnost do Jezusovega Srca ljudski misijoni, ki se vršijo načrtoma celo leto in sicer se vedno kolikor mogoče predela cela dekanija. Župnije, ki so že imele sv. misijon, se vselej udeležijo sklepne slovesnosti sosednih župnij, prva pri drugi, prva in druga pri tretji, prva, druga in tretja pri četrti, itd. Tako je omogočeno, da se uspeh sv. misijona še bolj utrdi in njegov vtis zopet poživí. Pri vsakem sv. misijonu se ljudstvo razdeli v »Zveze Jezusovega Srca«, da bi se tudi s pobožnostjo do Jezusovega Srca zagotovil uspeh. »Zveze« imajo svojega predstojnika, si prav kmalu preskrbijo zastavo Jezusovega Srca in dobijo kot zunanji znak svetinjico Jezusovega Srca, ki jo nosijo pri vsaki slovesnosti, mnogi tudi pri delu.

Ker je na Hrvaškem, podobno kakor na Ogrskem in Laškem, zelo razširjeno preklinjevanje, zato se organizirajo najprej moške in mladeniči. Člani »Zveze Jezusovega Srca proti preklinjevanju« se zavežejo, da bodo opravili vsak dan zjutraj in zvečer neke kratke, v ta namen sestavljene vzdihljaje; da sami ne bodo kleli in tudi druge od tega odvrčali; da bodo vselej, če jim uide kakšna kletev, prosili Jezusovo Srce za odpuščanje in zadostili na ta ali oni način, in če bi zakleli vpricho drugih, da bodo plačali za kazen en vinar.

»Dekliška zveza na čast božjemu Srcu« napeljuje dekleta k pravemu krščanskemu življenju. Članice prejemajo še posebno pogostno sv. obhajilo in se izogibajo vseh zabav, ki bi bile nedolžnosti nevarne.

Njihova imena so napisana na določeni tabli v cerkvi. Če dekle zgubi dobro ime, se ne oznani za izbrisano, njeno ime ostane na tabli zapisano, toda — prečrtano.

V »Društvu Jezusovega Srca za matere« so zbrane matere in gospodinje. Njihova dolžnost je, da po svojih hišah skrbijo za krščansko življenje, za skupno molitev, da se sploh trudijo, da postane njihova hiša svetišče Jezusovega Srca.

Kar po deželi »Zveze«, to storijo v Zagrebu večinoma Marijine družbe, ki združujejo pobožnost do Brezmadežne s čiščenjem presv. Jezusovega Srca. Vsak prvi petek se zbirajo v jezuitski cerkvi Jezusovega Srca k skupnemu sv. obhajilu. Od prve do zadnje sv. maše skrbijo tudi za častno stražo pred izpostavljenim Najsvetejšim. Ginljiva je gorečnost M. D. za delavce, ki morajo pogosto mnogo žrtvovati, da jim je mogoče pred težkim delom pristopiti k obhajilni mizi. Marijine družbe za gospode in učiteljice so prostovoljno prevzele delo v centrali za »Zveze Jezusovega Srca« po deželi: brezplačno naročajo zastave, znake itd., in odgovarjajo na vsa vprašanja, ki zadevajo nadaljni razvoj zvez.

Pri tem skupnem sodelovanju Zvez in Marijinih družb se obhaja v Zagrebu praznik Jezusovega Srca vsako leto kot veličastno zmagoslavje božjega Srca. Že več let sem se ga udeležujejo tudi bližnje in daljne župnije s svojimi zastavami in znaki. Praznovanje je še tudi zato mnogo prisrčnejše, ker so gospe, učiteljice in delavci zagrebških M. D. do priprostih romarjev v vsakem oziru zelo postrežljivi: sprejmejo jih na kolodvoru, razkažejo v prostih urah mesto, uredijo pri spovednicah itd.

Lani je bilo to praznovanje še posebno slovesno, ker so vojne razmere ljudstvo vabile k Jezusovemu Srcu po tolažbo in pomoč. Celu osmino je bila v cerkvi Jezusovega Srca pridiga in sveti blagoslov. Na praznik je bila cerkev nad vse okrašena: veliki oltar v cvetju, kip Jezusovega Srca

ves v sijaju električnih lučic, pročelje cerkve pa v zelenju in podobah. Nad velikim kipom Jezusovega Srca, ki je stal pod baldahinom pred glavnim vhodom, pa je žareel napis: »Presveto Jezusovo Srce, zapamto v Te!« Cel dan je bilo izpostavljeno Najsvetejše in tisoči so pristopili k obhajilni mizi. Zagrebški nadškof, dr. Anton Bauer, je sam pozval svoje vernike k veliki procesiji, ki je bila določena iz stolnice v cerkev Jezusovega Srca. Temu klicu se je odzvala taka množica, da so vsi časniki pisali, da ni bilo mogoče prešteti nepreglednih množic, ki so se v najlepšem redu pojoč in moleč pomikale po zagrebških ulicah: cenili so jih nad 30.000. Tisoči gledalcev so pa molili sv. rožni venec.

Kako globoko je pognala pobožnost do Jezusovega Srca v srce hrvaškega ljudstva, se je živo pokazalo ob izbruhu vojске. Več častnikov je uvedlo razdelitev znakov Jezusovega Srca med vojake, ki so na to skoro vsi dobili in nosili take raznovrstne znake. Še lepše pa se je potem ta pobožnost kazala na bojiščih v najtežjih trenutkih. Neki višji častnik je zaklical: »V Jezusovem Srcu je naša moč, v njem bomo zmagali.« »Rad umrjem; Jezusovo Srce me ne bo zapustilo.« »Jezusovo Srce je moje upanje in tolažba.«

V tem oziru so pač Hrvatje pred nami in ne bilo bi napak, če bi se mi Slovenci tudi od Hrvatov kaj učili; namreč še večjega češčenja Jezusovega Srca.

Ti solnce mojega življenja!

O najsvetejša hostija!

Ti solnce mojega življenja,
ti biser mojega srca,
ti cilj si mojega stremljenja
in moja radost v dneh solza.

O najsvetejša hostija!

Vseh mojih sreč največja sreča,
če ti prisiješ na oltar;
v monštranci hostija blesteča,
nebes je to najdražji dar.

O najsvetejša hostija!

Vseh mojih hipov hip najblažji,
ko Jezus sklene se z menoj,
zakladov vseh zaklad najdražji
je hostija, v nji Jezus moj

O najsvetejša hostija!

Ne vidim več sveta lepote,
ko v te potaplja se oko;
ti v blesku lilijске krasote
na zemlji moje si nebo.

O najsvetejša hostija!

Še v smrti ti boš solnce moje,
obžarjala boš zadnji hip;
sprejel bo v svitu luči tvoje
moj Jezus zadnji moj utrip.

M. Elizabeta.

Darujmo Bogu težave vojske!

Ko bi bilo vse trpljenje, kar ga trpé vojaki in drugi zaradi vojske, moje! Kaj bi počel s tem bogastvom? Plačeval bi Bogu vsak dan za ukradeno in prikrajšano mu čast in za vse dolgove: za svoje in drugih, sorodnikov in znancev, sobratov, za domačo hišo, župnijo, občino, deželo, domovino, narod, Evropo, ves svet in za duše v vicañ. Srečen bi menda že bil, ako bi bilo

moje samo trpljenje, pomanjkanje, pokorščina enega vojaka, ki razmeroma malo trpi. Vem, da je brez trpljenja vse dobro malo vredno. Kristus ni odrešil sveta in ni zaslužil nebes ljudem samo z molitvijo in tudi ne samo s postom, pač pa s trpljenjem. Veseliti bi se morali, če imamo veliko trpljenja darovati Bogu, t. j. veliko zadoščenja in zasluženja.

Trpljenja je sedaj čez obilico. Škoda, da ne trpe vsi v božji milosti in ljubezni, vdani v sveto voljo božjo, in da se tako neizmerno veliko našega bogastva izgubi. Ali ne moremo tega nekoliko popraviti s tem, da darujemo mi vsak dan (lahko po večkrat) Bogu na mestu vseh trpečih v **se trpljenje sveta**, seveda združeno s trpljenjem Kristusa, Marije in vseh svetnikov, vseh pobožnih? Verujemo v občestvo svetnikov, t. j. v vzajemnost kristjanov v grehah in dobrih delih. Vsi smo eno telo, katerega glava je Kristus. Skupno nekako grešimo, skupno pokoro delamo. Greh vsakega škoduje celemu telesu — Cerkvi — in pokora vsakega koristi vsem. Kristus je opravil nadomestilno pokoro, namesto vseh drugih otrok božjih je bil žrtev. Sv. Pavel pa pravi, da s svojo pokoro izpopolnjuje, kar še manjka na trpljenju Kristusovem. (Kol. 1, 24.) Vsak kristijan naj bi si v čast štel biti žrtev sprave žaljenemu Bogu za človeštvo, Cerkev, domovino, narod. Namesto hudovati se na hudobne povzročitelje strašne vojske in zatrjevati svojo nedolžnost, raje recimo: Vsi skupno smo gre-

šili, vsi skupno moramo zadostovati hudo razžaljeni božji pravici. Vojaki delajo najhujšo pokoro, pa tudi za nas doma. Grehi očetov in starejših fantov še delujejo doma, v hiši in cerkvi, pri molitvi in drugod. Oni mislijo na vse, kar so pregrešili, tudi da svojih niso dosti lepo učili in vodili. Sprejmemo mi pokoro vojakov kakor za njihovo in svojo in Bogu darujmo za nje in za se. Pa tudi svojo pokoro doma združimo z njihovo pokoro za svoje in njih grehe, ki smo jih bili morda tudi mi krivi in deležni. Pokora nedolžnih pa je pred Bogom največ vredna.

Že zjutraj recimo: Vse, kar bom danes molil, delal in trpel, združim z molitvijo, zasluženjem in trpljenjem vseh pobožnih vojakov in vseh od vojske prizadetih, vse to pa združim z zasluženjem in trpljenjem Jezusa, Marije, mučnikov in vseh svetnikov in tako združeno Tebi darujem zase, svojo hišo, rodovino, celo domovino, vso Cerkev, za žive in mrtve. Podobno darujmo pri sv. maši, darovanju in povzdigovanju, pri križevem potu, sv. obhajilu, pri delu, kaki težavi, na potu, po noči.

A. H.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

III. NADZOROVANJE.

Mogočen vzgojni pomoček, da mu ni treba v pohvalo še opletenih besedi! Brez bojazni lahko zatrdimo: Najboljši otroci se pokvarijo, če prezgodaj zdrknejo izpod nadzorstva. Brez uzde prostost, gotova norost. Modri Salomon poje hvalo le taki ženi, ki »pregleduje pota svoje hiše« (Preg. 31, 27), to je taka, ki nadzoruje svoje domače. Med domačimi morajo biti pa otroci prvi. Otroku pač treba ust, ki ga uče; tudi luči zglada, ki mu sveti; nič manj pa tudi očesa, ki ga čuva in rešuje. Kjer vzgojitelj v vsak kot pogleda, tam ni treba boljšega reda.

Sveti Hieronim je svetoval neki ma-

teri: »Še h grobovom mučencev ne puščaj svoje hčere same!« In naš Slomšek naroča staršem: »Obeg oči nikoli ne zatisni!« Pa saj že sama pamet pove: Lažje je, zlo preprečiti, kot pa zlo odpravljati. Boljše drži ga ko lovi ga. Ah, koliko jih je že odšlo angelskih z doma, pa so prišli kot vragi nazaj! Ker niso imeli nadzorstva... Zlasti dandanes, ko je toliko propalic po vseh koteh, ki izrabljajo svoj razum in svoj ugled, svoj vpliv in denar, govor in pismo in tisk, silo in zvijačo — vse v pogibelj nezkušene mladine. Neka mati je imela navado, da je posvetila vsakega svojega novorojenčka ob upeljevanju očem Mari-

jinim: »Mati, kamor ne bodo mogle moje oči za tem otrokom, naj gredo tvoje!« Ta žena je vedela, da je previdnost tudi pri vzgoji mati modrosti.

Razberimo zdaj, zakaj je nadzorovanje mladine potrebno, kaj je nadzorovati pri otrocih in kako naj se vrši nadzorovanje.

Prvo: ali je nadzorovanje otrok potrebno?

Kje pa ni paznosti treba v tem nezanesljivem, nevarnostipolnem človeškem življenju? Paziti moraš nase, na svojce, na

zorstva? Ob nadzorovanju spoznaš otrokove slabosti, njegova huda nagnenja in napake, morda že grešne strasti. Pa pravočasno krepko poprimeš in izruješ, kar je v otroku od zla, in zdravo zasadiš in neguješ, dokler se čvrsto ne ukorenini in ne dobi moči. Že za to je nadzorovanje potrebno: študiraj otroka!

To pa tudi veš, da niso vsi otroci enaki, ne po močeh, ne po talentih, ne po dobrem, ne po slabem. Zato ni, da bi vzgajal vse po enem kopitu. Opazovati, nadzorovati moraš otroke, da jih spoznaš po

Krščanska ljubezen.

stanovanje, na obleko, na lastnino, na vse, kar je okrog tebe, na tebi in v tebi. Zlasti pa še na tisto, kar je tvoji oskrbi izrecno poverjeno. Morda celo pod težko kaznijo, če se ti pokvari ali izgubi, in z zagotovilom bogatega obdarila, če zvesto paziš na to in varuješ, kar je tebi izročeno.

In otrok, revše nezmožno in neizkušeno, kako naj pa lepo doraste in se razvije brez paznje in nadzorstva? Že telo njegovo potrebuje nege in varstva, še bolj pa duševni razvitek. Kako boš pa oboje negoval in varoval brez skrbljivega nad-

njih osebnih svojstvih. To smo že več kot enkrat prej povedali. Pa moramo tod spet, da uvidiš, kako potrebno je nadzorovanje. Ker pa — posebno pri vzgoji — lastne oči rade varajo, in se otrok rad prikriva, moraš biti še vesel, vesela, če nadzorujejo tvoje otroke tudi drugi dobrohotni ljudje in ti odkrito povedo: tu pa tam na tvojem otroku ni vse v redu.

Potem pa nevarnosti zunanje, ki so povečini za otroka tako mikavne in zato tako nevarne! Ali se jim bo izognila zavedno in vedno mladostna lahkomišelnost,

ki se tako rada otresa vsega neprijetnega, se boji vsega težavnega, se brani vsega zoprnega — če ne bo imela nadzorstva in v izkušnjavi zanesljivega pomočnika? Vse novo pa mladino tako mika, vse lepo tako vabi, vse prijetno tako mami, da ne vidi trnja ob cvetu, ne sluti strupa pod bleščimi luskami, ne vidi prepada ob solnčni poti? Tedaj pa pristopi ti, vzgojitelj, ki otroka nadzoruješ v izkušnjavi in nevarnosti, pa mu pokaži trnje, pa ga spomni na strup in opozori na prepad. In rešil boš otroku dušo in telo, in hvaležna ti bo morda mladostna neizkušnost na vse veke, da ji nisi bil le učenik in vodnik na zemlji, ampak tudi pomočnik ob uri nevarnosti. Prida pomočnik pa ne boš nikoli, če ne boš gojenca nadzoroval.

Povemo pa še eno. Tudi temeljitega napredka ne bo na otrocih brez nadzorstva. Za napredek je treba nepretrgane rednosti in podžiganja. Če ni tega, voz zaide na napačni tir ali pa obstane. Le poglej deco, kako ravna, kadar vé, da je pod očesom, in ondaj ko nima paznika. Kako se — na primer — prekrizavajo otroci, če jih kdo nadzoruje, in kako brsajo, če vedo, da jih nihče ne pazi. Kako skrbno izvrše naročeno delo, če slutijo, da si ga oče ali mati ogledata! kako vnemarno, če vedo, da ni nikoli kontrole. Otrokova resnoba je pač od ure do ure, in modrost tudi. Vzgo-

jitelj mora pa vendar vedeti, ali gre z otrokovo izobrazbo naprej ali nazaj. To pa pokaže le natančno nadzorovanje.

Pri Poliçarjevih so imeli dvoje zglednih hčerâ — tako sta menila Poliçar in dolgo tudi Poliçarica, drugi pa ne. Pa je prišlo na dan.

»Mama, danes morava pa na Goro; je vesoljna odveza tam,« sta se javili neke nedelje materi. No mati je dovolila kakor drugekrat. Slišala je pa od strani, da tudi tam ni vse zlato, kar se sveti. Zaskrbelo jo je. Ko bi znabiti tudi njenih katera —? Mladost svobodna, malokdaj dobra. Hajd za njima! Težka je bila dolga pot za nadušljivo revo, pa česa ne zmagá skrbljiva mati? Bolj privlekla se je kot prišla na Goro. In tam? Polna cerkev resnobnih deklet in ženâ, pretresljiva pridiga, iskrena pobožnost. A njeni dve? — Nikoder! Za božji dan! Zapeklo jo je prav v globini srca. Po končanem opraviilu je oprezno malo povprašala tuintam. Ničesar ni zvedela. Trudna na smrt je prišla domov. Dekleti kmalu za njo. Samo eno besedo jima je rekla, a v nji je bilo toliko razočaranja in pekoče bridkosti:

»Vedve!«

Pozneje je zvedela vse. Ob pravem času je še pozvala nazaj v vzgojno službo oči, ki je mislila, da jih ji za ta sveti materini posel več ni treba. (Dalje.)

Žalna mati.

V zatišju svetem Tvoj oltar — Marija,
Globoko v srcu meči bolečin,
v očeh solze,
v naročju mrtvi — Sin.

In na večer, ko tihi Ave
še plove kakor sladka sanja
tja čez dobrave ...
ob Tebi lilija se klanja ...

Izroča Ti vse misli svoje,
ki vedno iščejo le Tebe,
s Teboj sedmere meče Tvoje.
Ob Tebi lilija se klanja,
ob Tebi o ljubezni sanja ...

In v solzah se smehlja Madona,
ko se v deviški cvet ozira
in v blagoslov sedmere rane
Srca ji svojega odpira ...

Ljubiniča.

Ahilova peta in mi.

Ali ste, dragi »Bogoljubovi« bralci, že slišali kaj o tej peti?

Ahil je bil največji junak, ki ga opeva grško bajeslovje, korenjak od nog do glave. Ko je bil še čisto majhen, ga je njegova mati Tetis skopala v skrivnostni reki, Siks imenovani. Ta voda je imela baje čudovito moč. Kdor se je v njej skopal, tega ni potem ranila več nobena sovražna pušica. Zato pa je bil Ahil v velik strah svojim sovražnikom. Ker ga je pa mati takrat, ko ga je potuknila v vodo, držala za peto, voda tam ni mogla do kože. Ostal je na tem mestu ranljiv in peta je bila zanj najnevarnejši ud celega telesa. Od pete je bilo odvisno njegovo življenje in njegova smrt.

Pa vas že vidim, kako se mi muzate, češ: Kaj pa hoče pravzaprav ta peta v »Bogoljubu«? No, hitro vam razložim.

Ako pogledate malo bolj natančno v svoje življenje in potipate pazljivo po skrivnostnih kotičkih svojega srca, boste takoj našli, da tiči nekje notri v vas nekaj vam tako nevarnega kakor Ahilova peta. To je tista slabost, tisto hudo nagnenje, kjer sta najbolj šibki. To je ona premalo utrjena fronta vašega srca, kjer vas sovražnik največkrat napada in tudi preмага. Vaša glavna napaka, v katero največkrat padete, je vaša »Ahilova peta«. Zato pa velja tu čuti in paziti, da vam ne bo v spodtiko in padec.

Ta glavna napaka je navadno ena izmed sedmerih poglavitnih grehov, pa ne vselej. Koliko manj hudobije in zločinov bi bilo na svetu, koliko popolnejših kristjanov med nami, ako bi vsakdo pazil na svojo glavno napako! Glavna napaka je takorekoč glavna trdnjava vsega hudega v nas. Če pade enkrat ta, pade z njo hkrati cela vrsta drugih. Vzemimo n. pr. jezo! Koliko tisočev in tisočev ljudi mora bridko obžalovati in drago plačevati izbruhe svoje neukročene jeze! O tem pričajo vsa sovraštva, vse preklinjevanje in zmerjanje, vsi pretepi in poboji med ljudmi; pri-

čajo cele knjige po sodnijskih dvorana; dokazujejo vse jetnišnice, ki jih je napolnila jeza. Vse gorje in zlo, ki ga rodi jeza, bo odkril pa še-le sodnji dan. Res je sicer, da vedno ni tako hudo. Počasi pa se daleč pride.

In če marsikatera zapeljana deklica pretaka bridke solze in si zakriva njena mati oči od sramote, kriv je največkrat napuh ene ali pa tudi obeh...

Koliko greha in kakšno gorje rodi i granje in pijančevanje, o tem naj raje molčim! Preglasno vpijejo proti tem grdobam tisoči bednih žen in sirot, vpije toliko uničenih domov in premoženj.

Kako grda je nevoščljivost in kam človeka privede, priča glasno zgodba o Kajnu. Sušil se je od same zavisti ter slednjič prišel tako daleč, da je umoril lastnega brata in sebi nakopal največjo nesrečo.

In da bi bilo lahko mnogo več ljudi ob delavnikih pri sv. maši in pri sv. obhajilu, da bi bilo posebno sedaj v vojskinem času lahko in za veliko potrebo mnogo več molitve in pobožnosti med nami, vemo vsi. Pa kriva je seveda lahkomišljenost in lenoba.

Toda čemu bi še nadalje naštevali in dokazovali? Lastna bridka skušnja ti pravi, da bi bil tudi ti mnogo boljši in popolnejši, ako bi ne imel te ali one napake in navade, ki te najbolj pači in kvari in vleče v slabo.

Predragi! Dobro spoznanje je pa komaj prva stopinja k dobremu. Slediti mu mora še odločna vztrajnost, da se glavna napaka preмага in izruje iz srca.

Mesec Jezusovega Srca! »Bogoljub« vošči vsem svojim bralcem v tem mesecu mnogo sreče in blagoslova iz nebes. Posebno pa vam želi mnogo duhovnega napredka, napredka v dobrem in čednosti. Ta napredek pa je le mogoč, ako se lotite najprej in z vso odločnostjo svoje glavne napake. Na delo torej! L. C.

Sv. maša staročastita mirovna molitev.

Pri sv. maši moli mašnik takoj po Oče-našu naslednjo prošnjo:

»Reši nas, prosimo, Gospod, vsega hudega, preteklega, sedanjega in prihodnjega, in po priprošnji blažene in častitljive vedno device in božje porodnice Marije in svojih svetih apostolov Petra in Pavla in Andreja in vseh svetnikov daj milostljivo mir v naših dneh, da bomo s pomočjo tvojega usmiljenja vedno greha prosti in vsake zmote obvarovani.« — (Glej molitvenik »Večno življenje« str. 111.)

Neposredno pred sv. obhajilom moli: »Jagne božje, ki odjemlješ grehe sveta, daj nam [svoj] mir.« — »Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam,« ne glej na moje pregrehe, ampak na vero svoje Cerkve, in utrdi jo po

svoji volji v miru in edinosti. Ki živiš in kraljuješ Bog od vekomaj do vekomaj Amen.«

Najizdatnejša mirovna molitev je gotovo sv. maša. Vse, kar sicer storimo, je nepopolno in omadeževano. Sv. maša je izmed vsega, kar se vsak dan ponavlja, edina stvar, ki neskončno svetemu Bogu popolnoma dopada in mu pripravlja docela vredno počestčenje, saj se v sv. maši nekrvavo ponavlja Jezusova krvava daritev na križu. Tu je isti mašnik, kakor na križu, kajti človeški mašnik je samo namestnik; Kristus je, ki v resnici daruje. Kristus govori in blagoslavlja in daruje po mašniku.

Združimo torej z iskreno pobožnostjo svoje slabe molitve pri sv. maši z močno molitvijo božjega Odrešenika! To bo izdatna mirovna prošnja.

Zgubljeni poklic.

P o v e s t.

XXXVIII.

Zdaj sem še bolj mislil, da se moram raztresti z lahkomiselnim življenjem.

Neko noč sem se vračal domov iz kavarne popolnoma sam. Pri igri sem osušil svojega tovariša za več sto lir (kron). Na vogalu neke hiše naletim nanj. Kratkoma zahteva priigrani denar nazaj.

»Ali se šališ, prijatelj?« ga resno vprašam.

»Nič se ne šalim! Denar sem, sicer ga vzamem s silo!«

Nisem se mogel spuščati z njim v boj, ker je bil čvrst in močan mladenič. Poleg tega je pa še eno roko držal v žepu, in sem začel sumiti, da ima samokres. Izvlekel sem zato denarnico, da bi mu odštel 500 lir, ki jih je zaigral. A lopov zažabi denarnico, z njo tudi ves moj denar, in se spusti v beg. Ni pa še storil pet korakov, že ga zažabi za vrat železna roka, ga vrže na tla in ga prisili, da mu da ravno kar ugrabljeni denar. Ko sta se borila, sem

jaz odšel razburjen domov. Mislim sem da so tatovi, zato nisem vedel drugega kot pustiti, da si razdele plen. Drugega dne mi poda vrtnar zavitek, ki je bil name naslovljen. V njem sem našel svojo denarnico, z vsem denarjem, kar sem ga imel prejšnjo noč. Priložen je bil še listek z napisom:

»Usmilit se svojega napadalca. Je ubog! Vaš nocojšnji branitelj.«

Kdo je bil ta velikodušni mladenič? V prejšnjih večerih sem večkrat opazil, da gre za menoj oddaleč visoka postava, pa se nisem za to nič zmenil.

Nekega večera, ko sem prišel iz licejskega gledišča, se mi približa ta visoka postava in reče: »Dovolite, da vas spremljam. Na vas prežijo, zato ne hodite po tem potu.« Šla sva po ulici, ki se imenuje: Spalnica sv. Frančiška. Pri tej priliki sem ga hotel bolje spoznati.

»Ako se ne motim,« sem dejal, »ste me vi neko noč osvobodili onega lopova, ki me je hotel oropati. Veseli me, da se

vam morem zahvaliti za vašo velikodušnost. Če bi vas ne bilo, bi bilo hudo zame. Ako se vam morem izkazati na kak način hvaležnega, sem vedno pripravljen. Veselilo me bo, ako vam bom mogel s čim postreči.»

Nič mi ni odgovoril. Tu in tam je zamrmral kako besedo, ki je pa nisem razumel. Ker je neprestano gledal okrog sebe, sem začel sumiti, da je to kdo drug, in da me hoče okraštiti. Ko sem bil zatopljen v te misli, stopijo naglo iz nekih vrat tri osebe. Ko so zapazile, da nisem sam, so nekoliko obstale. Toda drugače se je postavil moj spremljevalec. Pripravljen na napad, ni čakal ničesar. Pritisnil je enemu tako krepko zaušnico, da se je lopov kar stresel in zgrudil na zemljo. Drugega je močno udaril po glavi, da je zgubil zavest. Tretji pa je pobegnil.

Naredila sva par korakov. Kar se začuje strel iz samokresa. Meni se ni ničesar prigodilo, a mojemu plemenitemu branilcu se izvije tih vzdih iz prs. Ustrašil sem se. V resnici je bil ranjen na rami, kjer je obilo tekla kri.

»Vi ste ranjenil!« sem zaklical.

Otipal se je le po rami in rekel: »Nič.« Silil je le, naj greva hitro na moj dom. Pred hišo se je ustavil. Prosil sem ga, naj gre z menoj, da si vsaj rano obveže. Nič ni odgovoril. Dal mi je z roko znamenje, naj hitro grem v hišo. Prijel sem ga za roko, da bi jo poljubil, a mi jo je siloma izvil in rekel:

»Ne hodite zvečer iz hiše, če vam je drago vaše in moje življenje!« Nato mi izgine izpred oči.

Kdo je bil ta nepoznani korenjak? Imel je v resnici vsa svojstva legendarnih junakov. Bežal sem prestrašen v hišo. Zapri sem se v sobo in sem odprl okno na ulico. Hotel sem še enkrat videti svojega osvoboditelja. In res sem opazil v blede mesečini, kako si z robcem obvezuje rano in gre počasi dalje. Jokal sem od ginjenosti. Več kot mesec dni nisem stopil zvečer iz hiše. Domače je zelo veselilo, da sem se tako poboljšal.

Srčno sem želel poizvedeti, kdo je ta junaški mladenič. Kaj naj storim, da mu izkažem svojo hvaležnost, saj je dvakrat stavil zame v nevarnost svoje lastno življenje.

Spoznal sem ga neko nedeljo, ko sem bil s sestrama v cerkvi Betlehem. Z začudenjem sem ga opazil, ko je pobožno stregel pri svetj maši. Vprašal sem v zakristiji po njem. Rekli so mi, da je zelo pošten in dober mladenič, pomočnik pri nekem bankirju v mestu, in da zelo malo govori; videti ga je le ponoči in ko pride streč k svetj maši; imenuje se Filip Tarchetti.

»Torej se ravno tako piše kot moj Karol,« sem začudeno dejal sam pri sebi. Razveselil sem se, da sem zvedel vsaj nekaj o tem pobožnem in nesebičnem mladeniču. Upal sem, da sem našel pot, da ga lahko bolje spoznam.

XXXIX.

Nekega dne dobim pismo iz Italije.

»Kdo pač more vedeti v Italiji,« sem si mislil, »da sem jaz v Barceloni? Gotovo je pisal kak materin sorodnik.«

Kako me je iznenadilo, ko sem spoznal Karlovo pisavo. Odprl sem pismo z neko negotovostjo. Nisem vedel, kako naj ga začnem čitati. Srce mi je bilo močnejše; ves vznemirjen sem se tresel. Neka sladka tesnoba mi je objela dušo; ugodni spomini so mi napolnili praznino, ki jo je zapustil greh.

O sveti dnevi, ki sem jih preživel s Karlom! O izgubljeni duševni mir! O sladka verska čustva! Oh nikdar več se ne morem povrniti nazaj! O, da bi mogel vsaj s pokoro izbrisati svoje zmote! O, da bi umrl po zadobljenem odpuščanju in miru!

Pismo te krasne in čiste duše se je tako-le glasilo:

24. avgusta 1885.

»Dragi brat v Jezusu!

Naš dobri oče ravnatelj me je obvestil o Tvojem naglem odhodu v Španijo. Ne moreš si predstaviti, kako sem se začudil in kakšna žalost me je prevzela, ko sem to slišal. Hotel sem Ti takoj pisati,

pa me je od tega odvrčal naš predstojnik, ki se zelo razžalosti, kadar govori o Tebi.

Ubogi starček! Ko bi Ti vedel, kako gine očitno. Nekega večera, ko se je spomnil, kako si bil vzor vsem tovarišem, se je razjokal in večkrat ponovil: »Ubogi sin! Bodite prepričani, da se še vrne. Bil je tako dober, pa bo tudi Bog dober z njim.«

Včeraj mi je naposled dopustil, da Ti pišem.

Okusil sem že vse radosti, ki so podeljene na tej zemlji siromašnim smrtnikom. Samo en oblak je zatemnel moje jasno obzorje. Nadejal sem se, da bom skupaj s Teboj naredil redovno obljubo, a glej, izmed sedmih tovarišev, ki smo bili v novicijatu, edino Tebe ni bilo.

S svojimi obljubami, z molitvijo in misttjo božjo upam ostati Jezusov do smrti. Da, celo upam umreti za njega. Razen dveh so vsi Tvoji tovariši nadaljevali započete nauke. Julij Pavesi je odpotoval v misijon v Ameriko. Mene, ki sem tako želel iti z njim, je zadela nenadna sreča, ki sem je popolnoma nevreden, in mi bo obilno nadomestila žrtev, ki sem jo prinesel s tem, da sem moral ostati doma. Naš generalni voditelj me hoče imeti poleg sebe. Tukaj mi pravijo pes sv. Roka, ker grem povsod z dragim voditeljem, kamorkoli gre. Daj Bog, da bi bil zvest in vdan, kakor je bil sv. Roku njegov spremljevalec!

Piši mi tudi ti kaj! Kaj delaš doma? Ali si morda bolan? Z globoko žalostjo sem sprejel vest o smrti Tvojega očeta. Pa poznam Te dobro in mislim, da si zadosti močan in potrpežljiv, da preneseš ta udarec. Tvoja dobra mati ostane sama, a sestre? Nič ne dvomim, da bi Te ne pripeljala Tvoja mati sama nazaj med nas.

Spomni se velikih dobrot, ki Ti jih je izkazal Bog! Spomni se na svoj tako očiten in izreden poklic, ki Te je hotel odtrgati od prevarljivega sveta! Pomisli še, kako ljubiš Jezusa, in ne boš imel pomisleka, da se odločiš. Mislim, da so odveč moji opomini, toda minilo je že leto, kar

si nas zapustil, pa smo žalostni, ker ne slišimo nikakršnega glasu o Tebi. Moli zame, da v vsem popolnejše izvršujem voljo božjo.

Pozdravi svojo dobro mater in imej me vedno za svojega v Jezusu in Mariji vdanega

Karla Tarchetti.«

XL.

Ubogi Karel! Še vedno me je ljubil. Še vedno je upal, da se povrnem k njemu. Njegova plemenita duša seveda ni mogla niti misliti, da bi jaz v tem kratkem času mogel pasti tako globoko. Mislil je, da sem še vedno dober in bogaboječ. A jaz sem že živel tako hudobno življenje.

Ali bi imel toliko moči, da bi mu odgovoril? Mogoče bi me pekoča vest odvrnila od pota, po katerem sem hodil. Toda mesto tega sem si prizadeval, da pozabim na svojega iskrenega prijatelja. A kadar sem pismo zagledal, mi je bilo, kot bi mi kdo potisnil meč v nemirno srce. Videl sem pred seboj vse svoje razuzdano življenje. Grizoča vest me je tedaj ostreje in glasneje klicala k čednostnemu življenju. Zato nisem mogel nič več prenašati pisma; zgrabil sem ga in ga — raztrgal.

»Česa se je spomnil ta daljni prijatelj! Raztrganih vezi ne morem več obnoviti. Niti ni mogoče, da bo naša usoda še kdaj enaka in skupna.« Tako sem si tolažil vest.

A vse zastonj! Karlova slika mi je vedno stopala pred oči. Pa tudi proti lastni volji sem čutil, da še ljubim tega dobrega tovariša. Ne hotel bi ga žaliti za cel svet. Vedel sem, da me on ljubi še mnogo bolj, kot jaz njega. Doma sem o tem pismu molčal. Sklenil sem pa, da bom kmalu nanj odgovoril.

Medtem sem sklenil prijateljstvo z nekim mladeničem, ki je stanoval tik nas. Ker je bil edini sin plemenitih staršev, je bil od domačih nenavadno ljubljen. Dopuščali so mu vse, kar mu je pozelelo srce.

Na nekem sprehodu sva se razgovarjala o biljardu. V tem razgovoru sva sto-

pila v bližnjo kavarno. Bila je polna. Ni bilo nobene prazne mize za igranje. Čakala sva že dolgo. Začelo se je večeriti.

Ko so pa oni, ki so igrali, slišali, da hočeva igrati za stavo, so nama takoj odstopili prostor. Radovedni so bili, kako se bo stvar končala. — Igrava nekoliko minut. Kar opazim, kako se moj tovariš spretno približuje kroglam, jih premika in tako uravnava, da mu noben sunek ni zgrešil cilja.

Ugovarjal sem njegovemu nepoštenu ravnanju. Tajil je. Vname se prepir. Eden drugega sva obkladala z žaljivimi besedami. V jezi ga udarim z biljardno palico po glavi in ga ranim. Curkoma se mu udre kri iz rane.

Vrgel se je name. Ljuto sva se borila, dokler naju ni spravila narazen neka močna roka. Močan človek me porine skozi vrata in zakliče:

»Beži, nesrečnež, ako imaš še čas!«

Blazen od jeze, strahu in sramote sem se zapodil v beg. S krvjo zamazano obleko sem pritekel domov. Bilo je že pozno ponoči, zato sluge v predsobi niso opazili moje vznemirjenosti.

Prisopihal sem v sobo; hitro sem se preoblekel in odšel v drugo sobo. Stopil sem k oknu. Zaslišal sem na drugi strani ulice pred hišo obstati kočijo. Pogledal sem ven. Ljudje so nesli ranjenega mladeniča v hišo. Obupni vrišč njegove matere

in strašne pretnje njegovega očeta so mi udarile na uho. Stresel sem se od groze in žalosti.

XLI.

Zaprl sem okno in se vrgel na stol. Zdelo se mi je, da moram umreti, tako sem čutil svojo sramoto; a vendar jokati nisem mogel. Nebo se mi je zdelo zaprto. Plamen svetilke je gorel krvavo.

Kako je bilo moje življenje nemirno, nesrečno, grešno!...

Bil sem, kot da me drži krč. Kar zaslišim ropot po celi hiši. Krik matere mi udari na uho. Prestrašen skočim na noge.

»Ah, ni mogoče!« je vpila mati. »Moj sin ni kriv! Vi se motite!« Tako kričeč je prišla v sobo solznih oči. Alojzija jo je spremljala. Razprostrtih rok se je približala k meni, kot da me hoče ščititi.

»Hinko, moj ubogi Hinko! Po krivem so te obdolžili! Hočejo te odvesti v zapor, ali prej bodo ubili mene!«

»Umiri se!« sem ji rekel. »Prav imajo!« Pokazal sem na voz, ki je še vedno stal na cesti in dejal: »Glej, mati, glej moj zločin!«

Ni verjela. Hotela me je skriti pred redarji, toda jaz sem šel k vratom in se sam izročil redarjem. Stopal sem po stopnicah mimo hišnih hlapcev, ki so me motrili z grozo in pomilovanjem.

Skočil sem v voz — in bil sem odpeljan v zapor. (Dalje.)

Gema Galgani.

(Priobčuje Srečko.)

Štirinajsto poglavje.

»Naj stane, kar hoče!«

Odpovedi sledi — križ. V križu je podobnost z božjim Odrašenikom, križanim Bogom. Le križ, zatajevanje dviga človeka spet iz prepada slabosti in greha, in ga približuje Bogu. Regnum coelorum vim patitur — Božje kraljestvo se doseže le s silo.

V Gemi je bil prav zgodaj dozorel sklep, da če postati svetnica, naj jo stane

kar hoče. To jo je gnalo preko vseh ovir; zato pa ji ni bilo nikdar preveč zatajevanja in mrtvenja. Teža jo je učila že rajna mati, v letih pa ji je želja po trpljenju za Jezusa dozorela v neutešno, edino hrepenenje njenega srca.

Prvo, kar mora zatajevati bogaboječa duša, so čutila. Gema ni nikdar grešila z

njimi, pa jih je vendar pokorila kot največji spokornik. Še majčkena, je nekoč iz radovednosti ogledavala lasni nakit svoje tovarišice. To se ji je zazdela taka krivda, da je sklenila nikdar več še koga pogledati. Teža se je tudi trdno držala. Odslej je popolnoma obvladala svoje oči.

Nihče ni nikdar zvedel, katera jed ji posebno tekne. Saj jo je bilo treba siliti, da je sploh kaj jedla. In še tedaj se je le navidezno vdala. Med jedjo je imela vedno kaj opraviti v kuhinji, da je tako zakrivala svoje pritrgovanje. — A bila je tudi ona iz mesa in kosti. Dobro je čutila slast do jedi, zato pa si je želela, da bi ji sploh ne bilo več treba jesti.

Nikdar je nisi videl duhati cvetlic, ali rabiti mazil in dišav. Najlepšo zmažo pa je dosegla v težki borbi nad velikim nemirnežem in upornežem — jezikom. Kot da ga ni imela! Če pa si je imela v tem oziru kdaj kaj očitati, je jokala cel dan pred Križanim, proseč ga odpuščenja. V otroških letih se je izmikala nepotrebne ali prepirljivemu govorjenju z begom, pozneje pa s skromnim in ponižnim molkom, dokler se ni polegel vihar na nasprotni strani.

Tudi radovednost ji je bila tuja. Saj je odmrta sebi in svetu, da ji je razen Jezusa vse drugo presedalo. Zato tudi nikdar ni marala na zabave ali k igram, pa naj so bile še tako neolžne.

Najlepše zmaže pa je slavila nad svojimi notranjimi slabostmi in strastmi. Žive narave in jako občutljiva je bila nagnjena k jezi in upornosti. A Gema je krotila te nagibe z vso odločnostjo. »Ne dam vam miru, je sklenila, dokler vas ne zamorim v sebi.«

Na zunaj se ni zdelo, a njeno srce je bilo živ oltar, na katerega je od zore do mraka polagala žrtve neprestanega zatajevanja.

Da gotovejše doseže zmažo, je posegla tudi po pokorilnih orodjih, seveda s spovednikovim dovoljenjem in le za kratko dobo, ker je bila preslabotnega zdravja. Zadnje tako orodje ji je odvezel o. Stanislav: širok pas z železnimi ostrinami, petjermen-

ski bič ter vozljato vrv. Pa tudi potem se je Gema znala »odškodovati« na sto drugih načinov. »Moji naravi,« je dejala, »se hoče vedno samo sladkosti, zunanjih in notranjih. Ali mi dovolite znositi se, kolikor morem, nadnjo? Telo bi rado zapovedovalo, pa bo moralo služiti zdaj in vedno.« Seveda ji je dušni vodnik le redko kaj dovolil, ker ji je trpljenja, dušnega in telesnega, že Jezus sam v obilici naklanjal.

Vsaka duša je tem popolnejša, čim bolj se zna zatajevati; vse druge čednosti rasto samo na drevesu samozatajevanja. Gemi je njeno dosledno in popolno zatajevanje prineslo najlepših sadov.

Predvsem popolno gospodstvo nad njenimi čutili in nagnjenji. Njena duša je preokušala rajskosladki mir, ki pa je na tej zemlji le sad — zmaže. Njeno telo je bilo pokorno vsem duševnim ukazom in nagibom in najvzvišenejšim poletom. Kot da so imeli njeni udje edino to nalogo, da služijo duši!

Gema jih je popolnoma obvladala povsod, v molitvi, v zamaknenju, na cesti, pri jedi... Človek na vso moč hrepeni po sreči: ali ni ta nadzemljski mir, ta prostost, ta neodvisnost duha od sveta in telesa, največja tu doli mogoča sreča!?

Ta sreča Geme tudi v dneh poskušnje ne zapusti popolnoma. Bog ji pošilja vsakovrstne križe in bridkosti in skušnjave, a Gemina duša je v svojem dnu tudi tedaj mirna in pokojna, ker oprta edino le na Boga.

Mir pa je vir veselja in blaženosti. Gemi sta se zrcelila z angelskega obličja in vse njene postave. Samo strah pred grehom in pred ukrepi božje Pravice je zasenčil včasih za hip njeno nadzemljsko vedrost; sicer bi se bil lahko podrl svet okoli nje, pa bi je ne vznemirilo, ker bi ji še vedno ostal njen Jezus. Isto je izdajal tudi neprestani smehljaj na njenih ustnah. Zunanost človekova neredko izdaja njegovo notranjost: Gemina zunanost je izdajala žarek, odsev svetu nepojmljive sreče najtesnejšega združenja z Bogom...

(Dalje.)

O mati, zlata moja mati!

† 9./V. 1916.

1.

O mati, zlata moja mati!
Je li res srce odbilo,
ki tako me je ljubilo?
Je li res srebrni maj
zbrisal z usten tvoj smehljaj.
mati, moja mati?

2.

O mati, zlata moja mati!
So li res tam v mrtvih vrsto
položili tvojo krsto?
So li res, ti, biser moj,
grob zaprli nad teboj?
Mati, moja mati!

3.

Li ne veste
vi, ki ste kopali temno jamo,
mater sem imela eno samo,
in to eno mater ste mi vzeli...
Kdaj skeleča rana se zaceli?

4.

Li ne veste,
da je bila biser moje duše,
vi ste skrili ga pod temne ruše...
da je bila ves zaklad otroka;
zdaj med nama jama je globoka...

5.

O mati, zlata moja mati!
Kar tebe ni, je mrtev maj,
je nema gora, mrtev gaj;
ves mik in blesk je noč zastrla,
o mati, ko si ti umrla.

6.

O mati, zlata moja mati!
Povsod budi se majev cvet,
a zame prazen je ves svet;
edino k tebi v raj me vleče,
tam blažena si v morju sreče.

7.

O mati, moja mati!
Ti, mojega življenja maj,
ti, mojih zlatih dni smehljaj — —
o ti, vseh blagih najmilejša,
o ti, vseh zvestih najzvestejša — —
Raduj se v Božu, zlata mati!

M. Elizabeta.

Srce Jezusovo — ti si moje solnce!

Kvišku — k zadostilnemu sv. obhajilu!

Stopiva pod križ! S sočutjem in ljubeznijo opazujva trpečega Boga! Ni je bolečine, ki bi bila enaka njegovi!

Mož bolečin!...

In vendar! Kako gori, plamti še v raztepenem in umirajočem telesu Zveličarjevem neugasljiv ogenj ljubezni do Boga in ljudi! A za vso to nerazumljivo, nepremagljivo ljubezen naj žanje le mrzloti, brezčutnost, krivice, nevhaležnost! To skeli in boli božje Srce bolj kot vse muke trpljenja.

»Čakal sem sočutja, pa ga ni bilo, in tolažnika, pa ga nisem našel. In so mi dali

žolča namesto jedil in v moji žeji jesiha namesto pijače. (Ps. 68.)

»Moj Bog; moj Bog, zakaaj si me zapustil!« Tako tožiš, o Jezus, v silnih svojih mukah, v strašni zapuščenosti!

Toda ne toži več tako, o mili moj Jezus! Saj nisi zapuščen od vseh! Glej, še bi jejo zate zvesta srca, ki goré zate, s teboj trpé, s teboj žalujejo. Kako hrepené tebe tolažiti in ti dajati zadošččenja za vse gorostasne krivice, za vso črno nevhaležnost hudobnega sveta...

Poglej, o Jezus! Ko si potil na Oljski gori krvavi pot, je prišel angel te tola-

žit! Ko si omažoval pod težkim križem, ti je breme odvezel poštenjak, kmet Simon iz Cirene. Milosrčna Veronika se je prerila skozi množice krutih vojakov ter ti obri-sala potni, okrvavljeni obraz. Iz sočutja so jokale na ves glas jeruzalemske žene z otroci vred. Kroč križa stojé zveste duše, ki te ne zapuste in te v zadnjih urah tola-žijo s svojo navzočnostjo. S teboj trpi ža-lostna, zlata tvoja mati! Poleg nje glej sve-tega Janeza, Marijo Magdaleno in pobožne žene.

Ko boš umrl, bodo tvoji prijatelji Jo-žef Arimatejec, Nikodem itd. tvoje truplo mazilili in pokopali.

Oj, ne toži več, dragi Jezus! Sočutna ljubezen teh zvestih duš naj odvaga in po-pravi nehvaležnost sveta, naj te tolaži v mukah, trpljenju ter ti sladi zadnje ure.

Kdo ni prepričan, da sta ljubezen in sočutje teh blagih src bila v največjo tolaž-bo in zadoščenje užaljenemu božjemu Srcu, ko je tonilo v morju žalosti? In Jezus je pač zrl nanje s hvaležnostjo in jim pri-pravljaj za to izredno zvestobo plačilo pre-obilno, névenljivo ...

* * *

Jezus Kristus — Bog od vekomaj, odsvit Očeta, ki sedi na desnici božji, ki ukazuje vesoljstvu in vodi usodo držav in narodov, — On še živi in biva sredi nas: njegov prestol je oltar, tabernakel. Toda prav tako kot so nekoč sovražni Jud-je kričali: Proč, na križ z njim; tako so delali skozi vsa stoletja in še delajo so-vražniki njegovi: Proč od Boga, proč od Rima, proč od Kristusa! Politika ne mara zanj. Njeno delovanje govori: Le ostani lepo v svojem svetišču, ti skriti Bog! Mi nismo več otroci. Sami se znamo voditi. — Tako govori slepa svetna modrost — a koplje sebi in narodom jama. Priča nam je sedajna strahovita svetovna vojska, ki je sad člo-veške laži-modrosti! Zanj ne marajo mnoge družine, ki nikakor niso podoba nazareške sv. Družine. V naših družinah Jezus ni več tako domač, kot je bil v Lazarjevi družini v Betaniji, ki jej je bil tolažnik, varuh, hiš-ni prijatelj. In posamniki? Je-li njim Jezus

drag? Prezirajo ga, njegove zapovedi in zglede zametavajo! Bolj so pozorni na zad-nje živinče v hlevu, kot nanj! Celo nevred-no ga zavživajo, ker nočejo zdrobiti starih, grešnih razvad! Jezus v peklju božjeropne-ga srca! Judeži! Izdajstvo, izdajstvo! ...

Zdi se, da tudi iz tabernakla kliče: »Čakal sem sočutja, pa ga ni bilo, in tolaž-nika, pa ga nisem našel.« Njegovo oko išče željao prijateljev, tolažnikov, ki bi imeli pred očmi njegovo ljubezen in jo povrače-vali s podvojeno zvestobo, vdanostjo ...

Posebno pa želi in koprni Jezus po najpopolnejšem nači-nu zadoščenja: po **zadostilnem sve-tem obhajilu**. Pred vratmi tvojega srca stoji in trka, proseč: sprejemaj me pogostokrat v zadoščenje pri sv. obhajilu; srce tvoje bodi zavetišče, kjer najdem varstvo pred svojimi sovražniki; ne moreš mi naprav-ljati večjega veselja, ne dajati izdatnejše tolažbe, kot če me zavživáš z živo vero in koprnečo ljubeznijo. Takrat vselej za-trepeče moje Srce radosti, da pozabim na vse trpljenje, vso nehvaležnost sveta.

Pred vsem želi mili Zveličar, da bi ga sprejemali v zadostilnem sv. obhajilu na praznik Jezusovega Srca ter prve petke (ali prve nedelje) v mescu.

Tistim, ki prejmo zadostilno sv. obha-jilo na prve petke deveterih za-porednih mescev, je dal Gospod izrečno veliko obljubo, da bodo stanovitni do konca, da bodo umrli v milosti njegovi, ker bodo našli ob smrti v njegovem Srcu varno za-vetje. »Ti si me ogreval s svojo ljubeznijo — mu bo govoril — »ko me je obdajal mraz nevere. Jaz te tolažim, ko ti smrtni pol stopa na čelo. Ti si se z menoj solzil, ko me je svet zaničeval; jaz bom tvoja moč, ko bo pekel zadnjikrat z odločilno silo navalil nate! Ti si mi delal tovaršijo na Olj-ski gori tabernakla; jaz ti bom stal na stra-ni v smrtni stiski. Zapisal sem te v Srce. Ne pozabim te. Tvoja smrt bo veselo poto-vanje na moj večni dom. Jaz sam bom tvoje večno plačilo!«

Ni čuda, da se je zadostilno sv. obhajilo na prve petke (ali prve nedelje) v mescu tako hitro razširilo in udomačilo med vernim ljudstvom. Po mestih, trgih in po deželi se polnijo cerkve take dneve. Možje in žene, fantje in dekleta hite trumoma v cerkve, zadostovat jetniku ljubezni. V dolgih vrstah jih vidimo pri obhajilni mizi. Navdaja jih le ena želja: tolažiti hočejo Zveličarja, popraviti hočejo vse krivice, vse žalitve; vse življenje mu darujejo v spravo.

Zares, zadostilno sv. obhajilo je najkrasnejši cvet katoliškega življenja, je jedro zadoščenja božjemu Srcu ter vrhunec ljubezni do Zveličarja.

Kdo bi torej ne vzljubil iz celega srca zadostilnega sv. obhajila, posebno še na prve petke ali prve nedelje v mescu? Katero blago srce bi moglo preslišati željo in prošnjo Jezusovo? Zima in mraz obda-

jata marsikak tabernakel tudi v slovenskih cerkvah. Naj posije vanje ljubko pomladno solnce gorke, čiste ljubezni do Kristusa. Mnogotere župnije po katoliškem svetu je prerodilo zadoštilno sv. obhajilo; naj bo isto tudi jutranja zarja boljše bodočnosti vseh slovenskih župnij!

Zato kliče »Bogoljub« med verno slovensko ljudstvo na ves glas: Kje ste Jezusu zveste duše, kje pravi prijatelji njegovi? Prihitite ve blaže Veronike, otirajte mu obraz z zadoščenjem! Težak je evharistični Jezusov križ! Oj pridite vi Simoni, pomagajte mu nositi križ! Katero blago srce more odreči Jezusu tolažbo?

»Kviško torej! Vsak prvi petek ali vsako prvo nedeljo k sv. obhajilu v zadoščenje in spravo Jezusovemu Srcu.«

Prelepo plačilo zadostilnega sv. obhajila.

Leta 1889. — bilo je 6. sept., prvi petek v mescu — se je razletela velika tvornica (fabrika) patron v Antwerpnu. Pri tem groznem dogodku jih je zgubilo mnogo svoje življenje. Bilo je ob 2. uri popoldne. Neki delavec se je mudil krog 70 metrov oddaljen od kraja eksplozije ter je štel prazne sode. Naenkrat se zasveti iz bližnjega poslopja ognjen trak kot raketa. Bel dim pokrije hipoma okolico, grozen ogenj nastane; strašen pok in ropot. Razvaline poslopja je neslo v zrak, — med njimi mnogo delavcev in delavk, ki so ondi našli strašno smrt. Zemlja se je tako strašno potresla, da je imenovanega delavca vrglo na tla. To vse se je zgodilo v hipu. Ogenj pride do patronov, katerih je bilo ondi napokičenih krog 45 milijonov.

Delavec piše: To je bilo grozovito bobnenje in pokanje. Šinila mi je v glavo misel: Ustani, poglej naokrog, če se morda še moreš rešiti. Toda hkrati čujem dvakrat čisto jasen glas: »Ostani na tleh!« — Ako bi bil vstal, bi me bile razletele se patrone raztrgale na drobne kosčke. Divjalo je in bobnelo tako krog mene, da v peklu ne more biti hujše. Ko sem preplašen ležal na tleh, sem se spomnil: »Ali ne veš, da prej-

mo častilci Jezusovega Srca ob smrtni uri popolni odpustek, ako kličejo sveto ime Jezus?« Storil sem to. Šest ali osemkrat sem zaupno zaklical: »Jezus, moj Jezus!« To me je navdalo z velikim zaupanjem; vdal sem se v sveto voljo božjo. Ko se je pomiril grozen vihar, sem vstal. Toda kakšen pogled krog menel! Vse razdejano, razmetano, ožgano! Naokrog leže razmesarjeni udje sodelavcev, — jaz pa rešen! Mnogi, ki so bili mnogo bolj oddaljeni, so bili mrtvi ali težko ranjeni. Jaz pa sem tako ceno ušel nesreči: Le desna roka je bila malo spahnjena in na glavi sem bil malo ranjen. Obleka moja pa je bila vsa sežgana in je padala v kosih od mene. Pohitim domu. S kakšnim veseljem me je sprejela moja žena!

Ta delavec je pripisoval svojo čudovito rešitev pobožnosti Jezusovega presvetega Srca. Sam piše: »Jaz sem spoznal pobožnost do Jezusovega presv. Srca po nekem jezuitu. Temu presv. Srcu v čast sem že 7 let zaporedoma vsak prvi petek v mescu prejel sv. obhajilo. Dan strašne eksplozije je bil prvi petek v mescu. Ta dan me je ljubi Zveličar bogato poplačal zato, ker sem častil njegovo presv. Srce.«

Koga ne gane ta resnična dogodba
ter ga obenem nagne k sklepu, da bo ob
prvih petkih v mesecu hodil k sv. obhajilu
tolazit Jezusovo presv. Srce? Spremljal te

bo v življenju viden božji blagoslov! Ob-
enem boš pa tudi skusil, da je sladko
umreti na božjem Srcu

Slovo.

Zgodovinska drobtina.

Od leta 1870. do 1873. so bili oo. jezuitje
nastanjeni v Repnjah, v župniji Vodice na Go-
renjskem, kjer jim je »Jerajeva mati« preskr-
bela čedno hišo in lično cerkvico Jezusovega

Srca. Na ukaz ministrstva za uk in bogočastje
pa so se morali od tam posloviti. Pred odh-
dom je o. Valjavec zložil sledečo pesem, ki
zasluži, da se otme pozabljivosti:

Noč.

Noč lepa je, vse svetlo, jasno,
Megličice zazreti ni;
Le luna s čedo zvezdic krasno
Na čistem nebu se blišči.

Oko se vzdiga na planine,
Milóljubó obsvitane,
Kako se svetijo višine!
Res, vrh mem' vrha lepši je.

Plani so mirne, hribje tihi,
Poljé in gaj in les molči;
Le vetriča majejo pihi
Jesensko listje, da šumi.

Pogledi gori in v nižave
Mi semkaj tjekaj begajo —
A ne višave ne planjave
Jim beganja ne vstavijo.

Je v duši žalost nezrečena
Skeleča ko žrjavica —
Globoko v njej vsa vsa vtopljená.
Ječi uboga revica.

Slovó naenkrt mi je vzeti
Od dóma, hribov in ravní —
Na góre več, ne v dole zreti
Mi srčno drage dano ni!

Pustiti moram lepe gaje
In trate, gozde, travnike,
Mladosti te najdražje kraje —
Na ptuje iti proč zemljé!

»Izgnanstvo!« Težka si beseda,
Kdo tebe prav izreči zná?
V oči ki smrti bleđi gleda —
Le temu se čutiti dá.

San

Objel me san je. Žalostne pustile
Me niso misli tudi v spanju ne;
Ko trenil bi, pred dušo razgrnile
So mi reči še večje, tužnejše.

Oltar je Srca božjega pred mano,
In Jezus kakor živ na njem stoji,
Ko ravno družbo repenjsko zaklano
Očetu svojemu za greh darí.

Podoba Sina božjega je mila
In vendar zraven tuđ' resnobna vsa.
Globoko v dušo me je pretresnila
Podoba čudna ta Zveličarja.

Tu Srce Jezusóvo je odprto,
Krvavo rano sredi njeга zrem,
Obličje ljubeznivo vse potrto,
Le tuđa, žalost vidi se na njem.

Pred njim v okovih težkih pak devica
Stoji od nog do glave črna vsa,
Objokana so zabledeli lica,
Ime siroti je Slovenija.

Pred božje Srce zdaj vse tožbe znosi
In joka presunljivo, pregrenkó —
Potem roké v železju vzdigne, prosi
Klečé Srce Zveličarja takó:

»Poslušaj srčne glase tužne,
Poslušaj materinski jok.
Sinove proč ženó ko kužne
Iz tal mi mojih, kar na skok

Sinove, pravim, drage moje
Ženejo proč neusmiljeno!
Oh, sini moji — vlasti svoje —
V domovju svojem nimaio!!

Kje žalost moji je enaka,
Kje tuga pač občutnejša?!
V resnici — ni nobena taka,
Ki z mojo meriti se dá.

Srcé najbolje moje hčere,
Ki cerkev, dom sezidala,
Da bi v življenja si večeri
Pri sinih odpočivala.

Ko jim letó vse izročila
Na čast je božjega Srca;
Da slava njemu povzdignila
Po vsej Sloveniji se bila.

Zdihuje milo in tuguje,
Pretaka solze pregrenké —
In noč in dan to premišljuje,
Kar strgalo ji je srcé. — —

In zraven nje možje in žene,
Mladina mojega rodú —
Ko jaz — sirote zapuščene —
Od tuge nimajo glasú. — — —

Poglej me, Oče, vso vkovano
In tužno tukaj pred teboj,
Poglej le semkaj — srčno rano —
Imej usmiljenje z menoj!!

Ne pusti torej sinom iti
Od mene v ptujo proč zemljó.
Ne daj sirote zapustiti,
Oh ti, vsaj ti ubrani to!»

Takó bílá devica govorila
Objokana pred božjim Srcem je;
In kaj v odgovor reva je dobíla
Od njeга je na prošnje in solzé?

»Hčerka moja, gledaj vame,
Glej tu ranjeno Srce!«
Jezus govoriti jame,
Ljubo vanjo se ozre.

Rano vidiš ponovljeno
Sredi mojega Srca —
Vse, vse v žalosti vtopljeno
Je nad tem, kar priti imá...

Pa zastoj je žalovanje,
In zastoj vsak klic v pomoč.
Priti mora preganjánje,
Družba moja mora proč!

Doba zdaj mirú miníla;
Ura temnih je noči —
Naj za mirom pride síla,
Da se vsem odpró oči!

Moji pak sinovi z mano
Križ na rame naj vzemó.
In častijo srčno rano,
Delež naj imajo ž njo!

Da v trpljenju je življenje,
Križ da z venci venča se,
Veš. Po smrti pak vstajenje
Pride lepše, slavnjejše.

Torej, hčerka, me ne prosí
Zase več, ne za svoj rod,
Križ zadeni, voljno nosí
S sini mojimi povsod!« —

Prikazen zgíne, prešlo spanje,
Že slišim petelina glas.
Zvon kliče: Zapustite sanje!
Molitve tu je dragi čas.

Ko obleдела je danica,
Se v cerkvi sveti dar skončá —
Že sanje bile so resnica:
Ločitve ura vdarila.

Družbani grejo v cerkev ljubo
Pozdravljat Jezusa Srcé.
Se zjokat zadnjikrat nad zgubo,
Da Repnje draže zapusté.

In Jezus ljubi jih pozdravlja,
Nedolžne, ki pred Njim klečé.
Z rokó častito blagoslavlja,
Zapiše v svoje vse Srcé.

Poslavljajo se zdaj družbani,
Od doma že jemljó slovó.
Gredó naprej — objokovani —
Njim samim se solzi okó.

Ločitev težka —. Stari, mladi
Pred híšo jočejo na glas.
In zdihajo: »V tem svetem gradi
Je proč tolažbe zlati čas!«

»Da, proč so časi, zlati časi
Za nas, o ljudstvo, in za té« —
Se čujejo družbanov glasi.
»Če vidimo se še? Bog vé.«

»A predno z Repenj dalje gremo
In se od vas poslóvímo,
Naj žalostinko zapojemo
Vsem ljubim, dragim za slovo!

S l o v o.

Ura ločenja prišla je določna,
Mile planine ve blizu nebá,
Storžič, Stož, Ojstrica, Grintovec, Kočna,
Z Bogom, prekrasni vrhunci gorá!

Najveličastnejši v severzapadi
Kralj gor slovenskih, orjaški Triglav!
Ki te zmir krije najlepši sneg mladi,
Solnce obseva, oh, bodi nam zdrav!

Mangart in Kepa in Nanos vipavski,
Snežnik, Kum, štajarske južne goré,
Notranjski hribje vsi, dolnji posavski,
Zadnjič vas lepo pozdravljamo vse.

Jezera, reke, domovja, vodice,
Kar vas stoji in vas teče naprej;
Poti poznane, neznane stezice,
Z Bogom! — ne vidimo vas odselej.

Kokra in Sora, Vipava in Sava,
Bistrica, Krka, Ljubljanka ti!
Soča in Mura, Savinja in Drava,
Sotla, vse z Bogom oko vas pusti.

Mi vam sinovi Slovenije blage
Z Bogom zakličemo, ravni lepé.
Vinske gorice, doline in draže,
V srcu nam ljube ostanete vé.

Zemlja domača, oj zemlja slovenska!
Štajer, Primorje, Koroške vé tla,
Kranjska — in ti sosebno Gorenjska,
Bodi, oj bodi pozdravljena vsa.

Trgi, vasice, bogata ve mesta,
Kar vas slovenska le zemlja ima,
V vas več ne bomo, še mimo nas cesta
Morda v prihodnje več ne popelja.

Sini smo tvoji, od tebe pa gremo,
In pri odhodu nas nič ne teži.
Lep proč spomin vsi na tebe nesemo,
Nepozabljiva povesod si nam ti!

Veš, da branili smo tvoje pravice,
Tvoje svetinje so naše bilé.
Radostni vzdignemo svoje desnice.
Da tvoji tudi v prihodnje smo še.

Tebi, preljubljena o domovina,
Záte naš vrlí in miljeni rod,
Delala roka, um tvojega sina
Z radostjo vselej bo tudi drugod!

Dom ti preljubi in cerkev še drajša,
Lepi hrib repenjski, travniki ví!
Z Bogom, oj z Bogom! Kar srce nam lajša,
Zdaj pri odhodu, le ljudstvo si ti.

To je tolažba pri našem odhodu:
Božjemu Srcu da bodeš zvestó
Notri do konca ostalo. — Oh bodi
Srcu presvetemu varstvo čvrstó!

Najprej slovenski možje! Kakor skala
Stojte za vero, cesarja in dom!
Moč vas nobena ne bode končala,
Dokler bo rekal vsak: za vas le bom!

Žene! vé bódite možem enake,
Nepremakljive v pravičnih rečéh;
Nepremakljive le bodite take
V grozo sovražnikom, nikdar v zasmeh

In vi mladeniči slovenski prezali,
Našega roda prelepí ponos!
Oh da vi tudi bi zvesti postali
Dobremu vsemu: vsem bili bi kos.

Ve pak dekleta! vse vaše veselje
Bo naj vam zmiraj le božje Srcé!
Božjemu Srcu, Mariji vse želje
Dajte in srčne ter blažene vé.

In otročiči preljubi in nežni!
Bódite pridni, poslušni vselý,
Bogu in staršem za dobro hvaležni,
Jezuška vsak pred očmi zmir imej

Ve duhovnije, ki milost misjona
Dal vam čakati ljubi je Bog!
Ne pozabite naukov in zvona,
Ki vam je pel na rešenje okrog!

Dušni pastirji vsi preljubeznivi,
Ki smo za duše skup trudili se —
Če se na zemlji ne snidemo živi,
Da bi po smrti v nebesih se lé!

Jezusa družbe preljubi družbani!
Skupaj le bili smo kratkih par let —
Narazen gremo po sili izgnani,
Tam pa se, upajmo, združimo spet.

Slednjič še Tebi slovo izrečemo,
Naše škofije najviši pastir!
Srčno za vse Ti dan's hvalo dajemo.
Naj bo plačilo nebeški Ti mir!

Blage vse duše, oj srečne bodite,
Znanci, prijatelji, rojaki dragi!
Z Bogom, oj z Bogom zdraví ostanite,
Raj za darí naj vam Bog podelí!

Vojaška pisma.

I.

Iz Judenburga.

Po dolgih zimskih dneh je tudi sem prišla pomlad. Kraj je dobil lepo lice, vse kipi življenja, vse je polno božje slave. Tako v naravi!

Tudi v naših srcih se je naselila. Večina nas je opravila velikonočno spoved in sv. obhajilo. Vzknila pa je spočetka na tihem še neka cvetlica, ki se je sedaj že precej razrastla. Ime ji je: Marijino češčenje. Počasi je poganjala, skoro nevidno; začetkom maja pa se je razcvetela in zdi se, da jo presv. Devica sama goji in ji priliva.

Vsak večer se ob sedmih zberemo pred oltarjem Prečiste. Okrasili smo Nje kip sami in izdali za to nad 20 K; nič ni preveč, saj je za Marijo. Eden izmed vojakov bere letošnje Jeršetove »Šmarnice«. Nato pojemo litanije Matere božje. Po cerkvi mogočno doni iz sto vojaških grl: »Marija, k Tebi uboge reve...« Na koncu zapojemo še kako lepo Marijino pesem. Tudi Nemci nas radi pridejo poslušati, kajti čez slovensko pesem je ni. Seveda velja petje v prvi vrsti Mariji in ne Nemcem, ki so tukaj z nami zelo prijazni.

Ne bojte se za nas; dokler se zbiramo okrog svoje nebeške Matere, bomo ostali dobri in bomo kot taki tudi prišli nazaj domov. Stavili smo si tudi posebno nalogo, da se bomo z vso ljubeznijo oklenili mladeničev, ki bodo prišli sedaj ven v razkuženi svet, nepokvarjeni, pa tudi neizkušeni. Matere, ki ste dale svoje ljubljence cesarju in službo, sveto Vam obljubljam, da hočemo nanje paziti in tudi te peljati k Mariji. Ona jih bo gotovo obvarovala. Ve same pa nas podpirajte z molitvijo.

Pozdravljeni vsi v ljubi domovini!

II.

V bližini Marije se nam ni huđeža bati.

Bilo je 15. svečana 1916. Zapuščali smo dobro zavarovano postojanko. Podati smo se morali proti drugemu koncu bojne črte na silno nevaren kraj. Ko smo šli proti določenemu mestu, smo že slišali prasketanje strojnic in regljanje pušk. Kar pravi moj prijatelj: »Ti, ali si slišal? Prav preko glave sta mi pribrenčale ena za drugo.« Komaj to izgovori, že prileti tretja prav med naju. Nato pa se usujejo kakor toča na gosto. Obmolknili smo in pospešili korake. Mudilo se nam je, da hitreje pridemo v določeno postojanko. Pridemo do

vasi Kal. Vse razbito in pogorelo. Kakih petnajst korakov proč pa je stala kapelica nebeške Kraljice. Krog in krog vse razvrtano, same jame, izkopane od sovražnikovih granat. Najbližja luknja je oddaljena od kapelice en meter. Kapelica pa stoji še zmeraj nepoškodovana. Vsi smo se odkrili in izročili v varstvo Oni, ki nam edina more pomagati tudi v najhujši nevarnosti. Približno 40 korakov proč pa smo postavili našo baterijo. Nismo bili še dva dni v novi postojanki, že nas je Lah začel obdelavati s šrapneli in granatami vsakovrstnega kalibra. Ali popolnoma brez uspeha. Niti najmanjše reči se ni nobenemu zgodilo.

Do kapelice smo skopali globok jarek. Po tem jarku smo hodili iskat pomoči in tolažbe do kapelice, v kateri je kraljevala kraljica in pomočnica kristjanov. Res smo bili vsak čas v nevarnosti. Ali čutili smo se vsi nekam bolj varne, kakor pa v najboljšem kritju med velikimi skalami. Kaj bi ne bili! Saj je gledalo na nas skrbno oko nebeške pomočnice, saj smo se njej hodili priporočati in izročati vsak večer, in tudi čez dan, če nam je dopuščal toliko čas. Tako smo prebili v tej postojanki še čez dva meseca. In vsi smo prišli srečni in zdravi zopet na drugi kraj bojne črte. Zahvaliti pa se moramo preblaženi Devici Mariji. Vse v Mariji, vse po Mariji, vse z Marijo!

Vaš

Janko Filipič.

III.

Preljuba sestra!

Lepa ti hvala za poslane »Bogoljube«, s katerimi imam zelo kratek čas, pa ne samo kratek čas, tudi mnogo koristnega za mojo dušo si bom zapomnil iz njih. Meni se zelo dopade, da tako lepo piše, da naj molijo za vojake in prejemajo sv. zakramente. »Bogoljub« piše, da se jih je dosti izpreobrnilo, pa vidim tudi jaz, da je resnica. Pa vendar se dobijo še taki, ki trdijo, da so Cerkev in duhovniki krivi vojne. Tako Ti povem, da je bil tudi tukaj en mladenič, doma iz Gorice, ki je vedno grdo govoril zoper Cerkev in duhovnike, Boga je preklinjal in Mater božjo. Jaz ga nisem mogel več poslušati. Kaj sem storil. Poprosil sem presveto Devico, da naj me vzame proč od njega, in res, drugo jutro sem bil prestavljen v drugo sobo. Vedno sem vesel in zadovoljen, čeravno vlada okoli in okoli strašna vojna, pa jaz je prav nič ne slišim; v mojem srcu vlada vedno ljubi mir božji.

Ivan G., Lir. 27.

Dekleta — na Sveto vojsko!

Za vojsko je treba orožja in za sveto vojsko svetega orožja in to je: sveta, dobra volja! Sveta volja pa zato, ker ima svete nagibe in namene. Le pogum pa nikar se toliko ne izgovarjati: »Ne morem.« Kaj misliš, da je Jezus lahko pil na sv. križu vino, z žolčem mešano. In to zaradi tako dragih mu človeških duš. Ali se ne bomo tudi me iz ljubezni do Boga in do bližnjega odpovedale vsaki upijanljivi pijači? Vsaj v drugi stopnji Svete vojske bi že tako morala vsaka biti, katera se hoče šteti za Marijino hči. Premağuj se! Brez premağovanja ne bomo nikdar dosegli večnega zveličanja. In če se boš premağovala tudi v tej reči, da se boš popolno zdržala vsake opojne pijače, o potem se boš tudi v drugih rečeh lahko premağovala. Le pogum, saj telo mora biti duhu pokorno.

Čedalje bolj se približuje praznik svetega Janeza Krstnika, zaščitnika abstinence. Do takrat upajmo, da še marsikatera pristopi k Sveti vojski. Saj to ni tako hudo kakor si marsikdo misli. Samo poskusiti je treba, pa gre. Tudi jaz sem mislila preje, da je to nekaj strašno hudega, popolna zdržnost. Pa hvala Bogu, do sedaj se še nisem kesala nikdar, da sem stopila v prvo stopnjo. Nasprotno. Sedaj sem tako zadovoljna, kot preje nikdar, čeravno prileti včasih odkod kakšna granata ali šrapnel. Samo odločna volja mora biti. Torej dekleta le pogum, pa pripravite se za praznik sv. Janeza Krstnika, da nas bo do takrat že lepo število v prvi stopnji. Katera ne more stopiti v prvo, pa naj se zapiše vsaj v drugo stopnjo zmernosti. To čisto lahko vsake storí. Živela abstinence!

Marijina hči, abinentinja.

Še enkrat: Čuvanje pri mrličih in Marijine družbe.

Morda se bo komu zdel ta-le napis malo čuden, češ, kaj pa ima Mar. dr. opraviti z mrtvimi. »Res, dekleta Mar. družbe naj puste mrtve na miru!« to je naša želja in zahteva. Marsikje je ukoreninjena grda razvada, da hodijo ljudje, v prvi vrsti mladina, čut k mrličem. Tu opravijo nekaj molitev, potem se pa prične — razveseljevanje pri mrliču: sprva pridejo na vrsto najnovejše vaške novice (obrekovanje, opravljanje), sledi vino in žganje, prično se »ženiti« itd. V jutranjih urah se razidejo. To so »obredi«, ki se ponavljajo pri mrliču. Ža-

lostno dovolj! Proti takim razvadam se mora boriti vsak pameten človek, ker to je paganska navada in ne krščanska! Nikakor pa ne smemo trpeti, da bi se udeleževale dekleta Mar. družb teh ponočnih grešnih sestankov. Dekleta, ki vam je še kaj na deklíški časti, pustite enkrat za vselej to grdo razvado!

Marianus.

Op. uredništva. Ne razumemo, zakaj se take razvade trpé. S krepkim nastopom od strani vodstva bi se jim napravil hiter konec.

Z bojišča.

Marijin družbenik in darovanec piše iz bojne črte. Kajne, kako velik čudež je to: od binkošti pa do sedaj sem skoraj vsaki dan v smrtni nevarnosti ponoči in podnevi, ravnotako na praznik in v nedeljo kot delavnik, ko brenčijo sovražne krogle okoli mene, kot bi

osenjak ali sršenjak prerezal, in še do danes me je božja Previdnost tako lepo in čudno obranila. Vedno sem zdrav in zadovoljen, vesel in čil. Tu ima človek priložnost občudovati božjo Previdnost in mogočno varstvo. Vsak dan si mislim, mogoče da me danes po-

kliče Gospod pred sebe, ali mi pošlje rano, eno ali morda več, pa dozdej je bila Njegova volja še vedno tako, da me ohrani. Marija, brezmadežna Devica, moja mati, odkar sem se pameti zavedal, je pač gotovo tudi moja mogočna priprošnjica. Ljubil sem jo, ljubim jo, ljubil jo bom. Na vojski je bridka, treba je poguma, treba je srčnosti, treba je mirne vesti, treba neomajne potrpežljivosti, treba je tolažbe, oh tolažbe, pri vsem tem, da človek ne obupa, ko ne sliši nikoli dobre, lepe besede,

nikoli zvona, nikoli bitja ure, nikoli lepega petja, nikoli poduka v verskih rečeh, kje naj si človek v tem divjem življenju tolažbe išče? Da, srečna je duša, ako si tu vé pomagati, srečna, ako zna in je vajena občevati s svojim Gospodom Bogom. O srečna je duša, katera se s svojim zaupanjem in s svojo ljubeznijo vedno bolj trdno oklepa tega dvojnega sidra Zveličarja Jezusa in Marije, kajti ta se ne pogubi.

M.

Pritiska boj sovražni vroč, — podpiraj moč, prinesi zadnjo nam pomoč!

† Ignacij Orešek, abiturijent

je bil marljiv član novomeške dijaške kongregacije. O njem piše njegov duhovni vodnik P. Pavel med drugim takole: Orešek Nace je padel v vojski v Galiciji. Ti, ki si bil ponos in čast dijaški družbi. Kdo Te ni poznal in rad imel v kongregaciji? Ali niso čestokrat nižješolci pri mesečnih shodih vprašali, kako je onemu višješolcu ime, ki tako požrtvovalno deluje v korist družbe? To je Nace Orešek, doma iz Sv. Trojice v Trzišču. Znan je bil kot

tih in miroljuben dijak. Bil je prijatelj glasbe in dober pevec, ki je kaj rad popeval v cerkvi, osobito pri šmarnicah in zornicah.

Kot družbenik je bil natančen izpolnjevalec družbenih pravil ter se vselej in povsod, v šoli in zunaj šole zavedal dolžnosti, ki mu jih v spomin kliče napis nad kongregacijsko sobo: *Monstra te esse filium*; skaži se ne samo v družbeni sobi, da si Marijin sin, temveč tudi med svetom z zglednim vedenjem.

Ko je bil potrjen k vojacom, je rekel ves pogumen: »Zdaj sem zadovoljen, v boj! Kot Marijin sin sem na vse pripravljen.« Ko je postal izvežban vojak, je odrinil na bojišče v Galicijo. Tam se snide s svojim prijateljem kongreganistom V. Skuškom, ki je kmalu pisal svojemu vodniku v Novo mesto sledeče žalostno poročilo: Naznanim Vam in dijaški kongregaciji, da je padla prva žrtev iz naših starejših vrst na polju krvi za čast domovine,

Ignacij Orešek. Ni ga več, Naceta; ne boste ga videli več ne Vi, ne njegova mati. Do zadnjega se je v toči krogel hrabro bojeval meni ob strani, toda v divjem bojnem metežu je izginil, zadet od krogle v glavo. — Pa saj je rekel sam: Kot Marijin sin sem na vse pripravljen — torej tudi na smrt. — Truplo bo do vstajenja počivalo v daljni Galiciji, njegov duh pa je splaval k svoji Materi. V.

V spomin † Pepici Golavšek,

vzorni Marijini družbenici v Celju.

Že razgrinja maj veseli
svoje pisane cvetove,
kinča polja in vrtove,
kot en sam cvet svet je celil

Že je tu Kraljica maja!
Želja, ki si jo gojila,
Pepca, se je izpolnila:
Mati prišla je iz raja.

Mati, ki si jo ljubila
s celim srcem, z dušo celo,
tudi Ona, rečem smelo,
nate, Pepca, ni zabila.

Prišla je, velela smrti...
cvet utrgan v roke vzela,
djala, lilije vesela:
»Naj dehti v nebeškem vrti.«

Tiha jamica te krije,
polna svetega pokoja.
Spavaj mirno sestra moja,
spavaj sladko hči Marije!

In tam gor v veselem zbori
moli še za nas ostale,
da bi vse se vzradovale
svidenja v nebeški zori!

Družbenica.

Molimo za sv. misijone!

Vsled svetovne vojne trpe silno škodo sv. misijoni po vseh deželah, po vsem svetu. Misijonarji so bili po nekaterih misijonskih deželah izgnani ali internirani (zaprti), dočim so morali po drugih (francoskih) pod orožje. Beseda božja se mnogokje med pogani več ne oznanjuje, in v veri še neutrjeni kristjani se bodo tuintam zopet poganili. Najžalostnejše je na Turškem, kjer je vse misijonsko večstoletno delo skoro popolnoma uničeno in kjer je vsled

novih postav misijonsko delo skoro onemogočeno.

V Evropi so darovi za sv. misijone skoro popolnoma izostali. Misijonskega naraščaja ni, ker so vse mlade ljudi, ki so se pripravljali za misijonski poklic, pozvali pod orožje. Kamor človek pogleda, same podrtije in ruševine.

Vendar obupati ne gre. Bog svojih ne zapusti. »Prosrite in boste prejeli,« je rekel Kristus, naš Gospod. Uspeh misijonskega

dela je odvisen predvsem od božjega blagoslova. Ta se prejme po goreči in vztrajni molitvi.

Seveda sedanjemu svetu se čudno zdi, da je molitev neizogibno potrebna za uspešno misijonsko delo. Ljudje so mnenja, da je denar sveta vladar. In vendar trdimo, da je molitev prva moč pri misijonstvu. Poglejmo!

Zgled najboljšega in najpožrtvovalnejšega misijonarja je naš božji Zveličar Jezus Kristus. In kaj poroča o njem sv. evangelij? Preden si je izvolil apostole, svoje prve misijonarje, je premolil celo noč. Zakaj? Zato, ker je vedel, kako silno važen je poklic apostolov-misijonarjev, katerim je namenil izročiti skrb za neumrljive duše. To nam pove on sam z besedami: »Prosite Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svoj vinograd.« Te besede so poziv našega Gospoda, da molimo za sv. misijone.

Kakor je mislil in govoril naš Gospod, prav tako je mislil in delal sv. Pavel, ki se po vsej pravici imenuje apostol poganov. V pismu do Tesaloničanov piše: »Bratje, molite za nas, da bi se beseda božja razširjala in poveljevala.« (II. Tes. 3. 1.) Podobno v pismu do Efežanov (6, 19) in do Kološanov (4, 3). V pismu do Rimljanov pravi: »Prosim vas, bratje, po Gospodu našem Jezusu Kristusu in po ljubezni sv. Duha, da mi pomagajte v svojih molitvah zame pri Bogu.« (Rim. 15, 30.)

Tudi v poznejšem času so misijonarji sami veliko molili in tudi drugim priporočali molitev, da bi imelo misijonsko delo uspeh. Tako beremo o sv. Frančišku Ksaveriju, da je podnevu neumorno delal, ponoči pa večinoma premolil. Svojemu tovarišu Marzilhasu je pisal: »Moli Boga zame in priporoči otrokom, da molijo za moje delo pri Bogu.«

Misijonarji iz vseh misijonskih dežel se v svojih pismih, ki jih pišejo v Evropo, vedno priporočajo v molitev.

Veliki kardinal Luvigerie, ki je oče nesrečnim afrikanskim ljudstvom, je cenil molitev za sv. misijone nad vse. Ko

je začel oznanjati sv. vero tam, kjer je vsled slabega podnebja umrlo premnogo misijonarjev, je bila prva njegova skrb, da je v svoji škofiji ustanovil karmeličanski samostan. Zakaj? Z molitvijo in pokoro naj bi pobožne redovnice izprosile obilnega blagoslova za spreobrnjenje nesrečnih afrikanskih ljudstev.

Iz istega razloga so bile karmeličanke poklicane na Kitajsko in Zadnjo Indijo. To vse priča, kako potrebna je molitev za uspešno misijonsko delo.

In kaj je lepšega in lažjega, nego moliti za sv. misijone! Ne potrebuješ za to nič denarja, ampak le nekaj dobre volje. Brez uspeha gotovo ne bo, saj pravi Jezus sam: »Karkoli boste Očeta v mojem imenu prosili, to bom storil, da bo Oče v Sinu poveličan.« (Jan. 14, 13.) Potemtakem se poslužujmo vsi tega uspešnega sredstva, namreč molitve, da se bodo zapuščeni in razdejani misijoni zopet obnovili in se še lepše razvijali.

Sicer smo pa dolžni moliti za sv. misijone iz ljubezni do Boga in do bližnjega. Kdo pa je naš sobrat, naš bližnji? Vsak človek. Potemtakem je pa tudi molitev za sv. misijone delo ljubezni do Boga. Kajti tudi pogan ima neumrljivo dušo. Tudi zanj je Kristus umrl na sv. križu. Zato moramo ljubiti tudi pogane, in to svojo ljubezen pokažemo zlasti s tem, da molimo zanje.

Naš lastni dobiček naj nas nagiblje, da se bomo tem gorečneje spominjali v molitvah ubogih poganov. Prepričali se bomo, da je res, kar pravi sv. Terezija: »Nikdar nisem prejela zase več milosti, kakor takrat, ko sem za druge molila.«

Zato je molitev za sv. misijone eno izmed najvažnejših, najsvetejših in najvzvišenejših opravil. Za sv. misijone ne moremo nikdar dovolj storiti, zlasti če pomislimo, kako so delavni verski nasprotniki. V Afriki se zelo širi mohamedanstvo, deloma tudi v Aziji. Protestantovstvo in moderno brezverstvo odpošiljata svoje agitatorje skoro k vsem narodom sveta, ki ovirajo na vse mogoče načine delovanje katoliških misijonarjev. Radi tega je treba,

da tudi katoličani napno vse sile za prospah katoliških misijonov.

Zato, katoliški Slovenci, kvišku, na delo za razširjenje vere Jezusove! Zdru-

žimo se k molitvi v ta namen, saj pobožna in iskrena molitev je prvi pogoj za uspešno misijonsko delo.

A. M.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Izpreobrnenja na Angleškem. Nedavno je doživel anglikanski škof dr. Hicks v Lincolnu srečo (?), da je bil njegov najmlajši sin sprejet v katoliško Cerkev. — Sestra Katarina, prednica dveh anglikanskih samostanov, se je tudi povrnila v naročje katoliške Cerkve. — Pozornost vzbujajo osobito angleški častnik Sheppey Greene, ki je bil najprej anglikanski duhovnik; ker je bil pa nezadovoljen s svojo cerkvijo, je postal častnik, te dni pa katoličan.

Oproščeni. Vsled prošnje katoliških škofov so katoliški duhovniki na Angleškem oproščeni vojaške službe.

O kardinalu Mercier-u so listi pisali razne stvari ter mu očitali hujskajoče nastope i. dr. Pripomniti je, da se taki očitki časih porode ali vsaj pomnožé v glavah Cerkvi sovražnih častnikarjev. Po vojski bomo videli, koliko je na tem resnice. Kardinal Mercier je izredno učen in pobožen mož ter uživa pri sv. stolici v Rimu največji ugled.

250 spreobrnencev. Nedavno je podelil kardinal Gibbons v Washingtonu 250 spreobrnencev zakrament sv. birme.

Kardinal Csernoch o krščanstvu na Vzhodu. Pred izbruhom vojske je delovalo na Vzhodu (Mala Azija in drugod) okrog 600 katoliških duhovnikov latinskega in 2000 grškega obreda. Ko so se Turki zapletli v vojsko, pa tudi že izpočetka vojske so se morali francoski in italijanski duhovniki umakniti; njih poslopja so se uporabila za vojaške namene, šole so bile razpuščene, bolnike so odslovili: vse je prenehalo. Misijoni med Armenci so uničeni, cerkve sežgane, prebivalstvo odvedeno ali umorjeno. — Te stvari je z obžalovanjem navajal ogrski kardinal Csernoch na občnem zboru družbe sv. Štefana v Budimpešti, zraven pa povdarjal, da hočejo Ogrji v sporazumu s sv. stolico stopiti v službo sv. katoliške Cerkve, češ, da so že po zemljepisni legi in po plemenskem sorodstvu s Turki poklicani za kulturno delo na Vzhodu. — Najprej —

pravi — treba obrniti pozornost na Carigrad in Jeruzalem. Tu naj bi bilo izhodišče ogrskih misijonarjev: V Carigradu da je treba ustanoviti misijonsko šolo, v Jeruzalemu pa obnoviti ogrski hospic za romarje in zavod za svetopisemske nauke. Obadva zavoda bodo prevzeli ogrski frančiškani, ki že delujejo na Vzhodu. V ta namen so že določeni patri.

† Ignacij Orešek.

Misijon za vojake. V Inomostu so nedavno napravili sv. misijon za vojake vseh narodnosti. Tri dni — vsak večer govor, četrti dan skupno sv. obhajilo, po sv. maši skupen zajtrk v jezuitskem zavodu — to je bil spored. Vse kratko, a jedrnato. Vsaka narodnost je imela svoje govore. Slovencev in Hrvatov se je udeleževalo sv. misijona 156 mož. Govore so imeli oo. jezuiti. Ob slovensko-hrvaškem misijonu se je čula zopet mila slovenska pesem. Slovenec in Hrvat je ostal dober in pošten. Radi prejemajo sv. zakramente in radi molijo.

Za misijon na vzhodu se je odločilo več patrov iz kapucinske redovne province na severnem Tirolskem. Prevzeli bodo misijonsko delo v San Stefano pri Carigradu, v Smirni, Beirutu, Haifi ter nekaj postaj v Armeniji.

Sv. misijon med begunci. Od 9. do 16. apr. so imeli naši begunci v Brucku sv. misijon, ki sta ga vodila gg. misijonarja Zdravlič in Krivec iz Ljubljane. Sv. obhajil je bilo do 6000.

700 prvoobhajancev in prvoobhajank. Na Vnebohod Gospodov je določena velika mladinska slavnost v Brucku o. L. Begunski otroci pristopijo ta dan prvokrat k mizi Gospodovi, nato bodo pa prejeli še zakrament sv. birme. V ta namen pride nalašč z Dunaja kardinal dr. Piffl sam. Botrov in botric manjka, zato so se oglasili dobri Slovenci in Slovenke iz cele Slovenije, ter poslali primerne darove v denarju. Zastopali so jih namestniki begunci in begunke.

Po domovini.

Umrli je v Mariboru preč. gosp. Karol Hribovšek, stolni prošt lavantinski. Pokojnik je bil jako blag in pobožen gospod. Ker je bil obenem odličen cerkveni slovenski dostojanstvenik, želimo, da bi nam iz Maribora kaj več o njem sporočili in tudi njegovo sliko poslali. — Dober mesec prej pa je umrl ravnotam drug priden in pobožen duhovnik, č. g. Ivan Markošek, profesor veronauka na realki in urednik »Glasnika najsv. Src«. Bil je vnet za vse dobro, zato je bil tudi abstinent in odbornik štajerske »Svete vojske«. Smrt ga je iztrgala iz srede dela; izpolnil je šele dobrih 40 let. Naj uživata oba pridna Gospodova delavca za svoj trud zaslužen plačilo pri Bogu!

Župnijski izpit so delali 3. in 4. maja 1916 iz II. polovice č. g.: Dolenec Ivan, kaplan v Trnovem pri Ilir. Bistrici; Jerše Valentin, kaplan v Mengšu; Klavžar Ivan, kaplan v Cirknici; Kragl Viktor, župni upravitelj na Koč. Planini; Krhne Franc, župni upravitelj v Vavti vasi; Likar Peter, župni upravitelj na Gorah pri Idriji; Perko Ivan, župni upravitelj v Šmarjeti; Sedej Franc, kaplan v Polhovem gradu; Šimnic Edvard, kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani; Zupanc Andrej, stolni kaplan v Ljubljani; Zbontar Matej, kaplan na Jesenicah. — Iz I. polovice: Kogej Franc, beneficijant v Šmartnem pri Litiji; Omahen Ignacij, kaplan v Dobropoljah; Tavčar Matej, kaplan v Selcih; Tomažič Ivan, kaplan v Cerkljah na Gorenjskem; Vodopivec Ivan, beneficijant na Vrhpolju pri Moravčah.

Duhovske zadeve. V vojno službovanje kot vojaški kurat je poklican č. g. Martin Škrjanc, župnik na Premu. Odšel je na fronto ob Soči. Nadomestuje ga č. g. Ign. Žgajnar, kaplan v Trnovem. — Župnija Senožeče je podeljena č. g. Ivanu Rihar, župniku na Gori pri Sodražici.

Novomašniki leta 1916. Posvečeni bodo v ljubljanski škofiji v mašnike naslednji gg. bogoslovci: a) Iz IV. leta: 1. Bukovec Martin iz Trebnjeva. 2. Gorše Martin iz Sodražice. 3. Jager Matija iz Ljubljane. 4. Kalan Janez iz Škofje Loke. 5. Klemenčič Jožef iz Dola. 6. Lavrič Vincencij iz Starega trga pri Ložu. 7. Skobe Ignacij iz Žužemberka. 8. Skubic Anton iz Šmarija. 9. Sparhakl iz Štange. 10. Tome Alojzij jun. iz Šmarija. 11. Torkar Anton z Bleda. 12. Žužek Karol iz Velikih Lašč. — b) iz III. leta: 13. Flajnik Peter iz Vinice. 14. Komljanec Janez iz Bučke. 15. Stare Andrej iz Sore. 16. Traven Štefan iz Vodice. — 17. Urbanec Francišek iz Srednje vasi p. Bohinju. 18. Zor Vincencij iz Preske. 19. Zore Janez iz Smlednika. 20. Žužek Jožef iz Velikih Lašč. — Višji redovi se bodo delili: subdijakonat dne 7. maja (drugo nedeljo po Veliki noči), dijakonat 17. junija (kvatno sgboto po binokstih), presbiterat 24. junija (god sv. Janeza Krstnika).

Novomašniki lavantinske škofije. Iz IV. letnika: Gg. Kotnik Ivan, Rajevo selo, Slavonija; J. Mirt, Rajhenburg; Satler Franc, Sv. Anton v Slov. goricah; Slaje Milan, Celje; škorc Hinko, Sv. Peter na Medvedovem selu. — Iz III. letnika: Avšič Martin, Sromlje; Grobler Franc, št. Jurij ob Taboru; Krošl Jožef, Brežice; Molan Franc, Dobova; Tovornik F., št. Vid pri Planini; Urleb Franc, št. Jurij ob južni železnici.

V krški škofiji bo mašniško posvečevanje 18. junija. Med drugimi bo posvečenih tudi šest Slovencev, kateri bodo imeli novo mašo po sledečem redu: Valentin Brandstätter na Ziljski Bistrici dne 25. junija; Franc Kovač na Breznici na Gorenjskem dne 2. julija; Anton Oblak na Trati 2. julija; Jakob Moschitz v Blačah na Zili dne 29. junija; Kristo Koschier v Logivasi dne 2. julija. Lojze Skriner v št. Rupertu pri Velikovcu 9. julija.

V Gorici oskrbujeta dušno pastirstvo poleg druge duhovščine dva č. pp. kapucina: o. Janez in o. Gabriel Bajec, ki se je početkom posta preselil iz Celovca v Gorico ter je imel ondi postne pridige ob obilni udeležbi slovenskih Goričanov.

Častno svetinjo za 40letno zvesto službovanje je prejel vpokojeni župnik kostanjeviški č. g. Damijan Pavlič.

Kapelica sv. Jurija na ljubljanskem Gradu se je sedaj tekom vojne dobe dokaj prenovila in uredila. Vse je snažno, dostojno, naravnost lepo. Mož, ki gospodarji sedaj v taboru laških ujetnikov na Gradu, c. kr. major vitez Kern, je spravil vse poslopje, kakor tudi kapelico, v tak red, da se je res čuditi. V kapelici imajo

ujetniki sv. mašo, ker se nahaja med njimi tudi neki italijanski redovni duhovnik-dominikanec. Na velikonočno nedeljo je pa imel g. katehet A. Čadež peto sv. mašo, pri kateri so ujetniki pravilno in dosti uglajeno peli latinsko mašo. — Tem ujetnikom se na Gradu — kakor videti — prav dobro godi. Če bi se le tudi našim na Laškem tako!

Redovni jubilej. 50letničo redovnih obljub je obhajala v nedeljo, dne 30. aprila t. l., čast. M. Katarina Majhnič, prednica uršulinskega samostana v Škofji Loki. Pomenljiv dan za č. predstojnico samo in za ves samostan, ki se je domalega ves prezidal, preuredil in prenovil, odkar mu je ona na čelu. V letih njenega priorata se je prizidal trakt za oba gg. duhovnika, se je preslikala in preuredila cerkev z delom samostana, dokupilo se je graščinsko poslopje ter se je nastanil ondi penzionat za gojenke, ki imajo ondi zračne šolske učne, spalne prostore s kopalščem, električno razsvetlavo, krasnim vrtom in divnim razgledom na planine in na vso Gorenjsko. V času, kar modro, odločno ter z železno vztrajnostjo vodi sedanja jubilatka samostan in zavod, se je napeljala ob stroških samostana bistra studenčnica iz strmega ozadja v Lebniku — v vse prostore redovne hiše, kar je neizmerne važnosti osobito za deklinški zavod. — To so samo nekatere poteze iz velikih napeljav in prezidav preteklega četrstoletja, ko je vodila ta veliki ustroj skrbna gospodarica čast. Mati Katarina Majhnič. Naj Bog še nadalje blagoslovi njo in njeno delo v prid vsem, ki imajo korist od loškega uršulinskega samostana.

Umrla je na Glincah pri Ljubljani mati naše pesnice č. M. Elizabete Kremžar, ki je sedaj prednica uršulink v Idriji. Tudi ranjki materi je bilo ime Elizabeta. Ker je bila dobra in pobožna žena in lepo vzgojila svojo hčer, je šla v nebesa po zasluženju plačilo.

Marijine družbe.

Ljubljanske M. D. so imele, kakor je bilo napovedano, na praznik Marijinega oznanjenja v cerkvi sv. Petra skupen shod. Ker je bil škofijski vodnik zaradi bolezni zadržan, se je zadnji trenutek odločil, da nastopi č. g. C i r i l V u g a, kurat razrte Podgore pri Gorici. Pripovedoval je prav zanimivo o svoji M. D., ki je sedaj razkrojena po svetu, ter dodal primerne nauke Marijinim otrokom, potrebne posebno v teh časih. Vsa slovesnost se je zvršila prav čedno.

Dolenja vas pri Ribnici. Pred praznikom sv. Jožefa je imela deklinška Marijina družba

tridnevne duhovne vaje. Dekleta smo bile nadvse vesele. Še posebej so bili govori za fante Marijine družbe in Marijin vrtec. Po duhovnih vajah sta se ustanovila dva odseka: abstinenčni in Vincencijev odsek. Evhariistični odsek in za razširjanje časnikov smo imeli že prej. Abstinenčni je dobil lepo število članic. Tudi odsek za oslabele bolnike in reveže je začel svoje delovanje.

Z Blok. Dne 25. marca je tukajšnja deklinška Marijina družba praznovala svojo petnajstletnico. Tekom let je vstopilo v našo družbo 526 članic; izmed njih se je poročilo 91; v samostan jih je šlo 18; Amerika nam jih je vzela 33, nebesa pa 16, a ples in njegovi bratci celo 133 članic; svet je tudi zahteval svoje žrtve: 33 jih je kar samo od sebe odstopilo. Življenje Marijine družbe se lepo zrcali v odsekih, ki so sledeči: bolniški, evhariistični, pevski in patronat sv. Vincencija, ki je kot poseben odsek dobil pri družbi prav varno zavetje (in treznostni, kje je pa ta? Ur.). Pa mu tudi dobro gre. Dobil je že do zdaj blizu 500 K, odkar se je ustanovil. V s a k a članica ima svojega »Bogoljuba«. Pa tudi za otroke se je družba zelo pobrigala. Ustanovila jim je »Marijin vrtec«, ki ima 153 »Angelčkov« naročenih. Molitvena ura in sv. rožni venec pred deseto sv. mašo je družbino delo. »Kronika« je družbina last in gradiva v ta namen je že precej nabranega. Stala je tedaj naša družba vedno na višku svojega delovanja, zato je po vsej pravici zelo lepo praznovala svojo petnajstletnico. Pred praznikom samim smo imeli tridnevne duhovne vaje s skupnim sv. obhajilom, ki so ga članice skupno prejele tudi na praznik sam. Po popoldanski cerkveni slavnosti se je vsa družba zbrala v okusno okrašeni dvorani, kjer nam je dala slavnostna akademija prav lepšega in raznovrstnega razvedrila. Dohodkov nam je prinesla naša petnajstletnica čez 400 K, a po odbitih stroških nam je še ostalo 170 K. Od novega leta pa do zdaj je družba nabrala do 1000 K — vsem blagim darovalcem naj Marija obilno povrne! Kot lep spominek na našo slavnost pa bosta ostala oba prekrasna svečnika, ki naj še dolgo pričata o marljivem, vnetem in požrtvovalnem delovanju naše Mar. družbe.

Svibno. Zalostne smo se ločile veliko soboto od svežega groba, v katerem počiva vrla, za vse dobro vneta Marijina hčerka Marija Špitalar, stara 31 let. V predstojništvu je bila več let. Oskrbovala je časniški odsek; tu se je veliko trudila za dobre časopise, zlasti še za »Bogoljuba«. Bila je v II. stopnji družbe treznosti. Sploh je bila jako trezna in zmerna. Skoro vsak dan je prišla k sv. maši ter je pre-

jela sv. obhajilo, akoravno je bila oddaljena od cerkve. Ni je odvrnilo od tega slabo vreme. Redno je prihajala k molitvenim uram in shodom. Mesečne govore si je vse zapisala. Koliko cvetic je prinesla v cerkev! Bila je vedno vesela in vsem prijazna. Uživaj plačilo! — Glede molitve smo pa precej na boljšem kakor drugje. Tukaj molimo glasno in pravilno, kar je zasluga preč. g. župnika in spošt. učiteljstva, ki navaja otroke k temu. Le za abstinenco je še vedno premalo vneme. Dobro bi bilo tudi to malo bolj poživiti.

Prečina. Po daljšem času naj sledi kratko poročilo. Vseh deklet skupaj v družbi je 151. »Bogoljubov« imamo 115. Vsak mesec ima družba skupno sv. obhajilo; red pri sv. obhajilu je tak, kakor ga je priporočal lanski »Bogoljub«. Poskusite še drugod! Odseke imamo 4: za ročna dela, za pogostno sv. obhajilo, abstinenci odsek (33 članic) in cvetlični odsek. To spomlad si je omislil cvetlični odsek svoj vrt. V odseku za pogostno sv. obhajilo bi bilo lahko več članic. — 24. marca je umrla članica Ivanka Kukman iz Cegelnice. Počivaj v Gospodu!

Smledniška Marijina družba za žene in za dekleta je poromala dne 8. maja z svojim voditeljem v Velesovo h Kraljici miru. Tamošnji župnik in dekanijski voditelj Marijanskih družb, g. Brešar, je imel primeren nagovor. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo.

V **Idriji** je umrla 11. sušca Marija Lampe, članica dekl. Mar. družbe. Ž njo je izgubila Mar. družba vzorno, za vse dobro vneto članico, ki je dajala vsem najlepši zgled ponižnosti in požrtvovalnosti. V zdravih dneh je skoro vsak dan pristopila k mizi Gospodovi. Bila je navdušena pevka pri cerkvenem zboru in pri vseh naših društvih. Tako vztrajno pridna je bila, da ni zamudila skoro nobene pevske vaje, nobene cerkvene slovesnosti, nobenega družbenega shoda in nobene društvene prireditve. Povsod in pri vseh naših društvih je rada pomagala kot izvrstna pevka in igralka. Pogreb je imela veličasten, kakršnega je pošteno zaslužila. Marijnim družbam in našim društvom želimo mnogo tako zvestih, delavnih članic, kot je bila rajna Marija.

Iz Bevk pri Vrhniki. V teh burnih časih so redke slavnosti, kakršno smo obhajali pri nas v nedeljo 26. marca. Po petih letih, kar imamo Marijino družbo, smo dobile svojo zastavo. Najlepša hvala vsem, ki so darovali Mariji na čast, nam vsem pa v veselje in ponos! — Čeprav smo imeli ta dan slabo vreme, vendar je prihitelo na našo slovesnost mnogo družbenic iz sosednjih krajev. Radostnega srca smo pohitele k cerkvi, ko nas je pozvalo slo-

vesno zvonjenje. Iz župnišča je poneslo v cerkev šest deklic na belih trakovih zastavo, tri dekleta pa trakove. V procesiji smo jih spremlile me vse. Po vznesenem govoru g. vrhniškega dekana se je blagoslovila zastava. Mile Marijine pesmi, namenjene temu lepemu trenutku, so nas globoko ganile. Po blagoslovu so bile še pete litanije. — Dobile smo torej dolgo zaželjeno zastavo. Bog daj, da bi nas pripeljala vse v Marijino naročje!

Sostro. Velikonočni ponedeljek popoldne je priredila naša dekliska Mar. družba zgodovinsko predstavo »Junaške Blejke«. Ves čisti dobiček — nad 100 K — se je obrnil v javne dobrodelne namene. — Na praznik Brezmadežne je pristopilo v Mar. družbo 24 novih članic, vseh kupaj je zdaj 183. Shode imamo redno vsako prvo nedeljo v mescu; ta dan je tudi mesečno sv. obhajilo. — 31. januarja je umrla članica Franciška Gorše iz Dobrunj. V njeni dolgi bolezni ji je bila največja muka to, da ni mogla k sv. obhajilu in k shodom Mar. družbe. V bolezni je bila večkrat obhajana, največjo milost pa ji je izkazala Matj božja zadnji dan: par ur pred smrtjo je še enkrat prejela presv. Gospoda. (Kako ste pa kaj preživeli veliki petek? Ur.)

Šmarje na Dolenjskem. V naši dekliski Mar. dr. smo imeli od 20. do 23. marca duhovne vaje, prvič, odkar obstoji družba. Vodil jih je č. p. Kunstelj S. J. Članice so se jih udeleževale prav pridno. K duhovnim vajam smo povabili tudi dekleta, ki niso v družbi, ker tudi njim preti premnogo nevarnosti, posebno še sedaj radi nastanitve vojakov po naši fari. Hoteli smo jih tudi navdušiti za družbo, o kateri imajo mnogo predsodkov. Odzvale so se v obilnem številu. Cel čas duhovnih vaj so dekleta pridno prejemale sv. zakramente. Posebno lepo pa je bilo ob sklepu duhovnih vaj. Nad 300 deklet in ženâ je naenkrat pristopilo k mizi Gospodovi. Naša družba šteje sedaj 155 članic in 11 kandidatinj. »Bogoljuba« prihaja v družbo pod skupnim zavitkom 56, nekaj tudi posebej; ni sicer veliko, a v primeri s preteklim letom (26) se kaže vendar nekaj napredka.

Črni vrh nad Polhovim gradcem. V dnevih 23., 24. in 25. marca je imela naša dekliska Mar. družba duhovne vaje. Vodil jih je goriški kapucinski pater Marko Fišer. Kljub grdemu vremenu in slabim potom so se dekleta lepe pobožnosti vzorno udeleževale. 25. marca je bilo skupno sv. obhajilo in nanovo sprejetih 17 članic.

Rajhenburg. Od 8. decembra smo imeli slovesne shode za deklisko Mar. družbo 2. februarja in 25. marca. Pri nagovoru na Sveč-

nico so nam g. voditelj prav posebno naglaševali imenitnost in srečo brezmadežnega življenja. Marijina družba ima v sedanjih razmerah še prav posebno dolžnost, dajati lep zgled ter se varovati krivih prerokov, ki pod krinko mučeništva in trpljenja v vojski skušajo vzbujati pomilovanje in usmiljenje v dekliških srcih, da bi jih potem toliko lažje preslepili. Kdor ljubi Marijo, sovraži hudobijo. — V mladeniško družbo je bilo na Jožefovo sprejetih 31 fantov z opominom, naj redno prejemaajo sv. zakramente ter izpolnjujejo pravila in dolžnosti Mar. družbe, kakor poslušajo in ubogajo vojaki povelje svojih predstojnikov. Iz mladen. družbe jih je odšlo v vojsko do 120. Doma jih je še ostalo približno ravno toliko.

Sv. Ema. 30. aprila smo imele nauk za Marijino družbo. Prišli so č. g. Gomilšek, župnik od Sv. Petra na Medvedovem selu. Po trudapolnem delu svoje župnije so se potrudili še k nam ter nas navdušili za gorečnost apostolstva. Družbenice se iskreno zahvaljujemo za nauke vodniku Mar. družb v rogaški dekaniji.

Dol pri Hrastniku. Tudi pri nas bi se bilo skoraj tako zgodilo, kakor sem brala: »Gospod, v vse bratovščine me zapišite, samo v toto ne.« Marsikatera reče: »Saj ga ne pijem, samo v čaju včasih.« Tukaj le ni nobenega, da bi to reč kaj razširjal. Zato je pa sitno začeti. Ko smo brale 2. številko »Bogoljuba«, smo se počasi podpisovale, da je prišla prej celo 4. številka. Zbolelo nas je, ko smo jo prebrale, da se ni več kot ena Mar. družba oglašila. Pa smo mislile: »To gre tudi nam mar, ker se še tudi nismo nič oglasile.« Še smo čakale in iskale, ko bi še katero dobile, sedaj pa ne gre več čakati. Najrajši bi nič ne poročale, ker jih je premalo. A da izpolnimo željo sv. očeta in Vaše priporočilo, naznanimo tem potom, da se nas je v dolski Mar. družbi vezalo proti žganju 25 deklet — vsaj dokle traja vojska, tri pa kar za tri mesece.

Sveti Martin na Pohorju. Tudi pri nas se lepo razvija dekliška Marijina družba. »Bogoljubov« prihaja v našo župnijo 52 iztisov. Imamo redno mesečne shode in sv. zakramente pogosto in z veseljem prejemamo, kar znači, da versko življenje v naši župniji lepo napreduje.

Predloka v Istri. Vojska je in me se nahajamo blizu južne fronte. Tukaj slišimo marsikatero kletvino zoper Mater božjo, ki ni v navadi med slovenskim ljudstvom. To nas žalosti, a še bolj smo žalostne, ko slišimo, da je ravno v teh resnih časih toliko deklet in tudi

ženâ, ki tako lahkomišelnô prodaja svoje poštenje ter na ta način delajo nečast svoji veri in svojemu narodu. Ko so nam zato naš g. kaplan Anton Les oznanili v cerkvi na praznik Brezmadežnega spočetja, da nameravajo ustanoviti pri nas Marijino družbo, da bi se pod njenim varstvom ohranile poštene, se nas je oglasilo iz vseh vasi v kratkem 126. Med kandidaturo jih je nekaj odstopilo, tako da nas je bilo za sprejem ravno 100. — Neizbrisljiv je dan 2. aprila v naših srcih, bila je res nedelja »Laetare — veseli se«. Tisti predvečer smo sprejeli preč. g. Ivana Slavca, kanonika in škofijskega vodja Marijinih družb tržaške škofije. Drugo jutro smo imele sv. mašo ob 8. in skupno sv. obhajilo. Ob dveh smo se zbrale v župnišču, kjer je dobila vsaka svojo svetko in so nam izročili zastavo, umetno delo tvrdke Krickl & Schweiger z Dunaja, ki stane 820 K. Z navdušenjem smo zapele: »Marija bodi zdrava nam, Kraljica naša ti« in smo se v procesiji podale v cerkev, ki je bila prenapolnjena. Po blagoslovu zastave so nas g. kanonik z navduševalnimi besedami bodrili k ljubezni in zvestobi do Marije. Sledil je sprejem po običajnem obredu. Kako radost je občutilo naše srce, ko se nam je zasvetila na prsih svetinja Brezmadežne! Zahvalna pesem nam je prihajala prav iz srca.

Trbovlje. Dne 25. marca smo obhajali 10-letnico Marijine družbe. Da smo se tem lepše pripravile na ta praznik, smo se pridno vadile v duhovnih tridnevnikih vajah, katere so spretno in vse hvale vredno vodili naš domači veleč. g. župnik, vodja Marijine družbe. Na praznik pa imamo zjutraj skupno sv. obhajilo. Popoldne molitveno uro pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom in nato nauk in sklep duhovnik. Po nauku slovesen sprejem petih deklet v Marijino družbo pri Marijinem oltarju. Za tem pa še sprejem žen v žensko Marijino družbo; nato zopet govor pri oltarju Marijinem. — Dobili smo tudi v Trbovljah v cerkvi podobo sv. Antona. Takoj se je v ogromnem številu pokazalo, koliko častilcev da ima ta veliki priprošnjik pri Bogu. Ravno ta dan so tudi slovesno blagoslovili podobo sv. Antona. Nato sledi občni zbor Marijine družbe. — Dal ljubi Bog, da bi ta slovesen trenutek nam ostal v spominu, in bi se dobri sklepi uresničili. Potem se ne bo več reklo: »V Trbovlje ne hodi,« ampak: »V Trbovlje pojdi.« — Tudi abstenenčni odsek ima nekaj lepih cvetov »popolnih abstenentov«. Želimo še mnogo, mnogo takega cvetja.

Vogrče pri Pliberku. (Koroško.) Meseca junija bo štiri leta, odkar se je ustanovila v naši župniji Marijina družba za dekleta. Sprejetih je bilo v tem času nad 50 deklet. Od teh

je bilo nekaj zbranih, par jih je izstopilo, ena se je poročila in dve sta se preselili v večnost k svoji nebeški Materi. Sedaj šteje družba 45 članic in 9 kandidatinj in Marijin vrtec 25. Sicer ni veliko število, a treba je pripomniti, da je župnija majhna in šteje le okoli 350 duš. Glede družbinega življenja: Udeležila se je družba vseh v tem času prirejenih letnih shodov slovenskih Marijinih družb na Koroškem in tudi več slovesnih shodov sosednih družb s svojo družbeno zastavo. Dvakrat je romala k sv. Križu nad Spod. Dravogradom, prvič 12. septembra 1913 ob priliki Konstantinove slavnosti in drugič 2. avgusta 1915 skupno z sosednjima družbama iz Kazaz in iz Globasnice. Shode imamo redno vsak mesec in tako tudi skupno sv. obhajilo. Za časa vojske imamo tudi celodnevno češčenje ob nedeljah in praznikih. Od 2. do 6. februarja 1915 smo obhajale tudi duhovne vaje. Vodili so jih č. g. vodnik »ari«. Dne 21. junija 1915, to je na drugi glavni praznik družbe, — prvega imamo 8. decembra — smo se po mesečni pripravi na Grinjonov način posvetile Mariji. Odseke imamo štiri: 1. evharistični s 24, 2. dobrodelni z 8, 3. pevski s 7, 4. abstinenci s 7 prve stopnje in 5 druge stopnje udi. Sedaj bomo ustanovili še misijonskega. Nadalje poročamo, da je na zopeten poziv »Bogoljuba« pristopilo nanovo 16 udov iz družbe in 8 izven družbe k abstinenci. Ravno ta poziv nam je dal povod, da smo se prvič oglasile v »Bogoljubu«.

Iz Retč pri Škofji Loki. Dekliška Marijina družba je priredila 19. marca in ponavljala 26. marca igrokaz »Lurška pastarica«. Čisti dobiček 130 K je namenjen za oslepele vojake in za vdove in sirote padlih vojakov. — Umrla je 23. marca družbenica Antonija Naglič iz Retč, stara 27 let; 26. marca pa Marija Starman iz Godešiča, stara 21 let. Obe zgledni družbenici priporočamo v molitev.

Sv. Trojica pri Moravčah. Na tiho nedeljo se je v pridigi ljudstvo z resnimi besedami opomnilo na članek v »Bogoljubu«, na cvetno na cvetno pa oznanil post z abstinenco in molila priložena molitev s prižnice.

Od nekod s štajarskega. Zelo me zanimajo in veselijo tvoji spisi, dragi »Bogoljub«, o zdržnosti alkoholnih pijač. Še bolj me žalosti to, da se v naši . . . . . fari nihče ne odzove tvojemu vabilu. Jaz pa smatram to zdržnost za jako resno in sveto stvar. Ker nisem storila na veliki petek obljube zdržati se opojnih pijač, kakor si nam to sporočil, zato danes prvega maja poklekнем pred oltar majniške Kraljice: »O Marija, iz ljubezni do tebe in iz ljubezni do Jezusa, ki

sta trpela, Ti pod križem, On pa na križu, Ti obljubim, da se hočem zdržati vseh opojnih pijač do konca vojske.« Isto so torile tudi nekatere druge. Da bi hotele pač vse!

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Hirtiš, Sv. Lovrenc na Drav. polju.
Karolina Šiška, Sela-Prečina.
Ivana Grdadolnik na Samatorci.
Frančiška Kogeljšek na Vrzdencu.
Ivana Rožmanec na Vrzdencu.
Alojzija Kubale, Terlična pri Sv. Roku ob Sotli.

Marija Golob v Šmihelu pri Novem mestu.
Jožefa Hvalc, Sv. Peter pod Sv. gorami.
Marija Wuk, Sv. Peter pod Sv. gorami.
Marija Štefur, Sv. Peter pod Sv. gorami.
Ivana Kavčič, Tržič na Gorenjskem.
Frančiška Petan, Vrh pri Ljubnu, Dolenjsko.

Frančiška Blažič, Šmihel pri Novem mestu.
Ivana Kukman, Cegelnica pri Prečini.
Marija Zore, Sv. Gora nad Litijo.
Janez Pregelj, Šmartno pri Litiji.
Ivana Ambrožič, Šmartno pri Litiji.
Jožef Ponebšek, Šmartno pri Litiji.
Marija Iskra, Nemški Rovt.
Demšar Marija, Poljane nad Škofjo Loko.
Levičar Marjeta, Krško.
Antonija Trobevek, Nevlje.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina hči za premagovanje hudih skušnjav, dušni mir in vredno prejetje sv. zakramentov. — Marijina hči za vredno prejetje sv. zakramentov ter za srečno vrnitev svojega brata in svaka iz vojne. Marijina hči, da bi premagala hude skušnjave. — Marijina hči svojo bolno sestro. — Marijina hči za obuditev popolnega kesa, vredno prejetje sv. zakramentov in za dušni mir. — Neki duhovnik na Krasu za ljubo zdravje. — Marijina hči, da bi zadobila dušni mir in ozdravila na živcih. — Sestra svojega brata-novomašnika in brata-vojaka, da bi se srečno vrnil iz vojne. — Družina J. Redenšek za srečen izid pravde in za mir med sosedi. — Marijina hči za zadobitje dušnega miru, zmažo v skušnjavah, vredno prejetje sv. zakramentov ter rešitev iz velike stiske in nevarnosti v važni zadevi. — Neko dekle za milost redovniškega poklica, razsvitljenje v dušnih zadevah in za sedmere darove sv. Duha. Sestra svojega brata-vojaka, ki se že osem mescev pogreša, da bi se srečno vrnil. — Neka oseba za stanovitnost v dobrem, za mir in edinost v hiši ter za pomoč božjo pri vzgoji otrok. — Marijina hči za vredno prejetje sv. zakramentov in stanovitnost v do-

brem. — Pijančevanju udana oseba. — Neka oseba za stanovitnost v premagovanju hudih skušnjav. — Dve družini, v katerih vlada razdor. — Franc Kramar svojega sina-vojaka. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

M. P. sv. Antonu Pad. za večkratno uslišanje po opravljeni pobožnosti devetih torkov. — Marija Kodrca Praškemu Jezuščku, brezmadežnemu Spočetju Marijinemu, sv. Frančišku Ksav. ter čast. Janezu Bosku za vrnjeno zdravje po petletni bolezni po opravljeni devetdnevnic. — D. K. presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Devici Mariji, sv. Antonu ter sv. Frančišku Ksav. za čudežno pomoč v dveh slučajih bolezni. — F. Stranjšak presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu ter sv. Frančišku, da se je neki mož, kateri je več let svoje krščanske dolžnosti opuščal, v svoji bolezni izpreobrnil, prejel sv. zakramente za umirajoče ter mirno izdihnil svojo dušo. — M. P. Ant. Martinu Slomšek in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje bolne noge. — Marjeta Birtič presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano molitev. — N. N. Materi božji in sv. Antonu za večkratno pomoč v večjih stiskah ter dušnih in telesnih nevarnostih. — M. P. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo v važni zadevi.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali čč. gg.: Evgen Legat, katehet v Ljubljani, 15 K; Anton Porenta, župnik v Hinjah, 34 K; prof. dr. J. Marinko, župni upravitelj v Mavčičah, 82 K; Mat. Kastelic, župnik v Dolu pri Ljubljani, 26 K 80 vin.; Ant. Kocijančič, župnik na Mirni (Dol.), (II. zbirka), 76 K; svetnik Gustav Koller, župnik v Podragi, 13 K 20 vin.; msgr. M. Arko, dekan v Idriji (dar Marijine družbe ženâ), 100 K; dr. Frančišek Knavs, dekan v št. Petru pri Gorici (II. zbirka), 10 K; Ign. Omanen, kaplan v Dobropoljah, 24 K; Jos. Mlakar, dijak v Mariboru, 5 K; Terezija Drobnič iz Blok 5 K 44 vin.; Franja Goluh, Unično, 2 K 50 vin.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Zbirka dekliške Marijine družbe na Dunaju 13 K 10 vin.; goriško centralno semenišče v Zatičini 33 K 24 vin.; župnija Zatičina 67 K 30 vin.; Radovica 17 K 2 vin.; Škofja Loka 50 K; Hinje 14 K; Duplje 10 K; Adlešiči 12 K; Dobropolje 17 K 14 vin.; Dijaški dom misij. družbe 40 K;

dijaki v Marijanišču 1 K 60 vin. (II. zbirka); vodja dr. J. Lesar 5 K; A. Kovačič 10 K; J. Kotnik 5 K; Marijina družba v Trstu 26 K; Žužemberk 130 K.

Za vojaško-misijonske namene. Slov. kat. izobraževalno društvo iz Semiča na Dol. (čisti dobiček igre: Dekleta na Vrtači) 150 K.

Za misijone. Neža Bartol, Hrib, Dol., 23 K 45 vin.; Marija Kramar 2 K; šolski otroci na Dol. Zemonu, Notranjsko, 6 K; J. Miklavčič, župnik iz Zavraca pri Idriji, 3 K.

Za najpotrebnejše misijone. Franc Kramar 1 K.

Za misijone v sveti deželi. Dekliška Marijina družba, Sv. Jurij ob Taboru, 14 K.

Za afrikanske misijone. J. Miklavčič, župnik iz Zavraca pri Idriji, 5 K.

Za kruh sv. Antona. Frančiška Vovšek, Braslovče, 13 K.

Za sv. maše za padle vojake. V. Kladnik, Trebelno, 1 K; Marija Pogtšek, Šmiklavž, 10 K.

Za varuhe božjega groba. Župnija Črnavrh nad Idrijo 10 K.

Pravilne naslove za ujetnike v Rusiji! Nekateri naši ujetniki pišejo domov karte, na katerih je naslov za nazaj pisan samo v ruskem jeziku s cirilico. Priprosti ljudje zato ne morejo napraviti pravilnega naslova in posledica tega je, da ujetnik nobenega pisma ne dobi. Kdor si ne vé pomagati, naj se obrne na podpisane. Pošlje naj dotično karto, ki jo je pisal ujetnik in naj naznani, koliko kart z naslovi hoče imeti. Napravi se vse brezplačno. Gregorij Potokar, župnik, Bočna, p. Gornjigrad, Štajarsko.

Prodajalna „Pri domoljubu“

v Ljubljani, Kolodvorska ulica št. 35,

prodaja vse vrste slamniov za moške, ženske in otroke. Klobuke, čepice in krtače. Stari slamniov se sprejemajo v prenovljenje. (Pozneje se bodo prodajale še druge reči.)

Čisti dobiček od prodanih predmetov se bo porabil v prid našim ubogim vojaki-invalidom, ki pridejo pohabljeni iz vojske. Zato podpirajte to prodajalno vsi pravi domoljubi in kupujte pri njej. S tem podpirate obenem dobro stvar!

sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

11. Nedelja. Binkošti. Popolni odpustek: a) udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev. — Tretjerednikom vesoljna odveza. — Glede devetdnevnic glej 2. dan tega mesca. Kdor jo je že opravil, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke.

13. Torek. Sv. Anton Padovanski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 1. dan.

17. Sobota. Zv. Pavel Buralis. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir

18. Nedelja. Presv. Trojica. Tretjerednikom: a) popolni odpustek in vesoljna odveza; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Ponedeljek. Zv. Mihelina. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 1. dan.

21. Sreda. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmo svete zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja in molijo po namenu sv. očeta.

22. Četrtek. Praznik presv. Rešnjega Telesa. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa danes ali v osmini kakor 1. dan; b) udom bratovščine za uboge duše v vicah; c) udom bratovščine sv. Družine; d) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Sobota. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Srca Marijinega; e) udom družbe treznosti.

25. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

29. Četrtek. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

30. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik Srca Jezusovega, če prejmejo svete zakramente ter molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnje nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom bratovščine naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; e) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Izborno se je obneslo za vojake v vojski in spleh za vsakega kot najboljšje

bol oblažajoče mazanje

pri prehlajenju, reumatizmu, gihtu, taščenici, prni, vratni in bolesti v hrčtu

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment. essenci oompos.

Nadomestilo **Sidro-Pain-Expeller.**

Steklenica kron. — 80, 1'40, 2'—

Dobiva se v lekarnah ali direktno v Dr. Richter-ja lekarni „Pri zlatem lovu“, Praga, I., Elizabetna cesta 2.

Dnevno raspošiljanje.

500 K 470

Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekem 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pis-mom K 1½, 3 lončki K 4—, 6 lončkov K 5½.

KEMENY, Kaschau (Kassa) I., poštni predal 12/606, Ogr.

Dnevnik:

„Slovenec“

stane po pošti prejeman:

celoletno	K 26—
polletno	„ 13—
četrletno	„ 6-50
mesečno	„ 2-20

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v natisk vsakojako tiskovine od preproste do najfinejše izvršitve.

5 vinarjev

stane dopisnica, potom katere izvolite zahtevati moj glavni cenik s 4000 slikami, obsegajoč bogato izbero pripravnih predmetov za vsakdanjo rabo in darila; cenik se pošlje vsakomur zastonj in poštneje prosto.

Prva tovarna ur JAN KONRAD,
o. in kr. dvorni založnik, Brūx št.1225 (Češko).

Pristne nikeln. žepne ure po 4·20 K, 5·— K.
V srebru 8·40 K, 9·50 K. Nikeln. budilka 2·90 K,
ure s kukavico 7·85 K, ure z nihalom 9·— K.
Pošilja se po povzetju. - Neugajajoče se za-
menja ali denar nazaj.

Bogata zaloga 546

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Deset zapovedi za cerkvene pevce.

1. Poj le Bogu v čast in ne imej nikakršnega posvetnega namena!

2. Ne bodi prevzetan (prevzeta) vsled svojega glasu in ne ponašaj se z njim!

3. Ne govori na koru, ne oziraj se po ljudeh v cerkvi in ne moti nikogar! Vedi se svetemu kraju primerno! Obleka pevec, zlasti pa pevk, naj bo dostojna, a preprosta!

4. Spoštuj organista ali pevovodjo! Njegova povelja izpolnjuj radovoljno!

5. Ne povzročaj nesloge in prepira med pevci in ne bodi jim nevoščljiv, ako tudi oni lepo pejejo.

6. Ne postani cerkvenemu petju nikoli nezvest! Potrpi, ako ni vse tako, kako bi si ti želel, in vztrajaj!

7. Ne kradi pevovodju in pevcem dragega časa, ampak udeležuj se pevskih vaj redno in pravočasno! Ne prihajaj prepozno na kor!

8. Ne pričaj z vsiljivo glasnim petjem, da hočeš v svojem napuhu, naj te ljudje izmed vseh pevcev najbolj slišijo, ampak poj vedno po predpisih in organistovih navodilih!

9. Ne želi, naj bi se pele posvetne ali neprimerne skladbe v cerkvi, kajti cerkev je hiša božja.

10. Ne želi, da bi te ljudje radi petja hvalili!

Pripomnja: Cerkveno petje je gotovo sveta stvar, toda pevci ali pevke so ljudje. Teh „Deset zapovedi“ pa opozarja na razne slabosti, ki bi se lahko pripetile tudi pri najboljši volji. V takem slučaju potem lahko pevovodja pokaže kar na paragraf! — Te „Zapovedi“ se dobijo tiskane v Kat. tiskarni v Ljubljani (form. 32/47 cm) in se lahko kot tabla obesijo na koru na viden prostor, kakor so že to ponekod storili.